Akbaba

Malenkov — Yoldaşlar, Hidrojen bombası yaptığımızı, mahsus yaydım... Hiç olmazsa Atom bombası yaptığımızdan şüphe etmezler artık!...

Vitamin cilt güzelliğinde çok müessirdir. Bu defa NECİP BEY Tüp kremlerini mutlak tecrübe ediniz.

Yağlı Yağsız Kremi

NECİPBEY

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Sayısı: 50 kuruş

Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
ISTANBUL

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

Hollywood'un yıldızları emsalsiz bir güzelliğe maliktir. Bunları görür, gözleriniz kamaşır ve imrenirsiniz.

Halbuki, HAVİLLAND kremini kullanmakla aynı güzelliğe, cazibeye, füsunkârlığa sizlerde sahip olabilirsiniz

HAVİLLAND SEDEFLİ kremi, en çirkin derileri bile düzgün, Şeffaf, pürüzsüz bir şekle sokar.

Bu sihirli Kremden pek çok faydalar görürsünüz

Gündüz için : HAVİLLAND VANİSHİNG CREAM
Gece için : HAVİLLAND GOLD CREAM

Plus qu'un savon de toilette notre nouveau

Kremli

PURO

Prix de vente à Istanbul

1 LIVRE

est un véritable produit de beauté essentiel pour la propreté et l'éclat de votre teint.

EMPLOYEZ TOUJOURS

PURO

473 LE BON SAVON DE TOILETTE. IL EST 100 % PUR.

442

otomobil... apartıman... ev...

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları
Mes'ut gününüzün
Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

Akbaba

Sayı :77 — Cilt : 3 — 3 EYLÜL 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Pehpehçiler!

Kâğıt fabrikası yaptık: İzmitten İstanbula, kilosu seksen kuruştan fazlaya... Üstelik üzerinde resim de çıkmaz. Adnan Menderes'in bir fotoğrafını basın da görün: Yüzündeki o parlak tebessüm, Ticanî sakalı gibi kararır!

Sonra, tâaaa İsveçten gelen, gümrük veren ve parmaklarınızın arasında ipek yumuşaklığiyle kayan kâğıdın kilosu, altmışa!.

Gel de kendi sözüne kendin inanarak bağır:

— Vatandaş!.. Yerli malı kullan!

Cevabı biliyoruz :

— Efendim, millî sanayiimizi korumak lâzım...

Ama, bu hazırlop cevaba bizim de cevabımız var :

— Millî gazeteciliğimizi, millî mecmuacılığımızı korumak lâzım değil mi?..

Seçim propagandasının yerli mallar fiyatile başladığı bu günlerde, acaba Türk basınına da sellüloz fabrikasından bir göz süzülecek midir dersiniz?

Malûmya, kaput bezinin metresinde sekiz, pazen bezinin metresinde on sekiz kuruş indirildi.

Hani :

— Bayram değil, kandil değil, eniştem beni neye öptü?.

Diyen deli kız gibi insanın soracağı geliyor:

— Her şeyin fiyatı ha babam ha, boyuna yükselirken, bu indiriş neye?..

Aman bayım, Sayın Başbakanın nutkunu da mı okumadınız?. Seçimlere yedi, sekiz aycık kalmış!. İster misiniz, şekerde bile bir indirme yapıp işi büsbütün tatlıya bağlasınlar!..

Biliyorum aklınızdan geçenleri:

— Amaaan, bu Akbaba'ya da yaranılmaz ki... Bindirirler, kızar; indirirler, yine kızar!.

Diyorsunuz, değil mi?

Fıkra pek güzeldir, müsaadenizle anlatayım:

Nasraddin Hocaya karısı sormuş:

— Efendi, bizim bitişik komşu İmam Ali efendi ne iş yapar?

Hoca, ters ters bakmış:

Din-i islâmı «Korur» bir zat-i «Salih» !

— İmam dedin ya, hanım!

Kadın şaşalamış:

— Hayır... Adı nedir diyecektim!

Hoca biraz daha dikleşmiş:

— Ali efendi dedin ya hanım!..

Kadıncağız büsbütün afallamış:

— Canım, şey... nerede oturur diyecektim!

Hoca, adamakıllı kabarmış:

— Bitişik komşu dedin ya hanım...

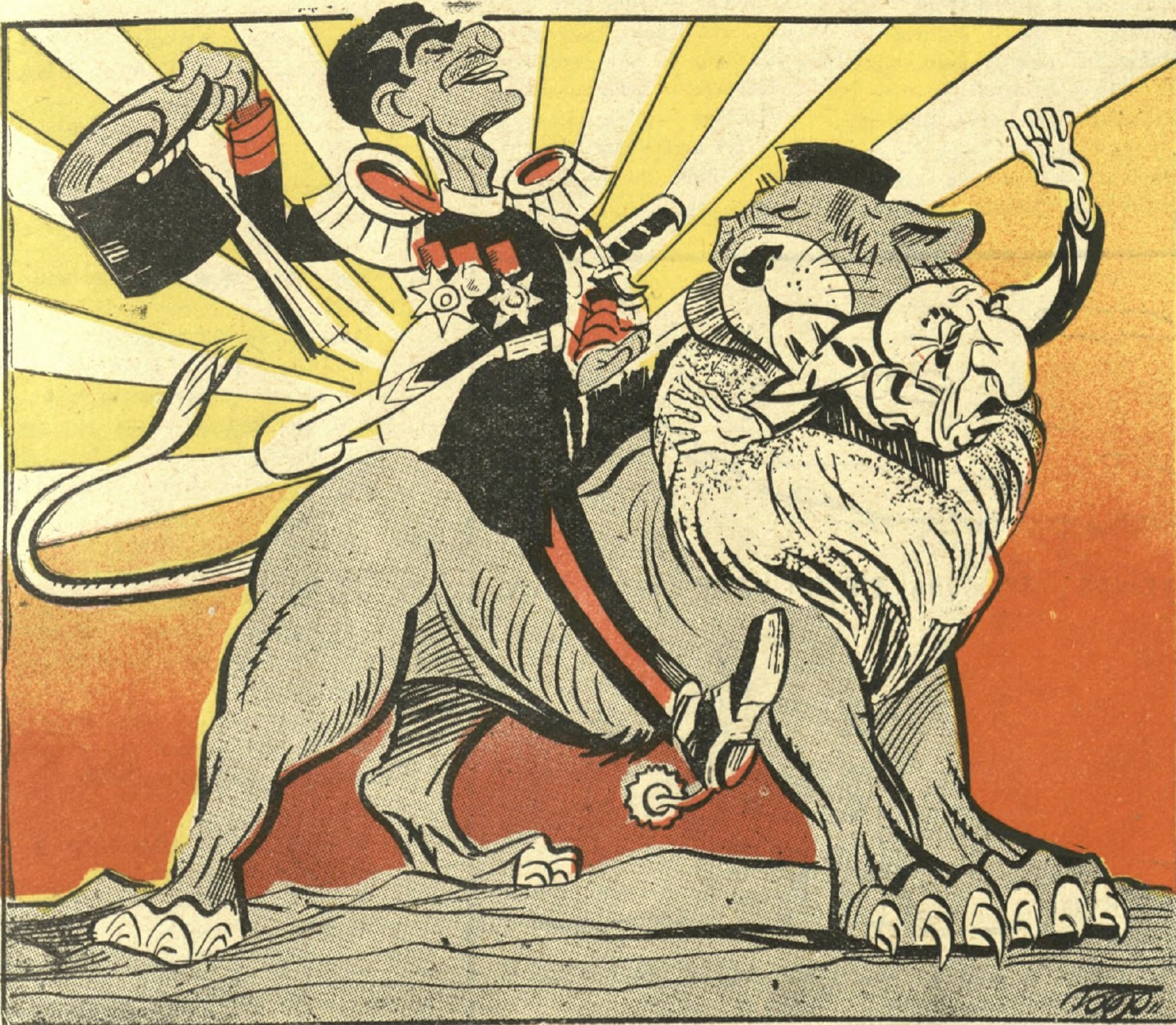
Artık söyliyecek söz bulamıyan kadıncağız, mahzun bir şikâyetle:

— Aman efendiii, demiş, seninle de bir çift lâf edilmez ki!

Evet, bizimle de bir çift lâf edilmiyor, değil mi? Beğenmiyoruz, söyleniyoruz, her şeye bir bahane buluyoruz... Ama, tıpkı karısının ağzına lâkırdıyı tıkıyan Nasraddin Hoca gibi...

Eh ,insaf edin, bukadar resmî ilân pehpehcisi içinde bir tane de doğru söyleyen bulunmasın mı?.

AKBABA

Siyasî masal : Bir varmış, bir yokmuş!..

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

YİRMİ BEŞİNCİ FASIL

(Ratip Tahir, arkasından iş elbisesini çıkarıp giyinirken Karagözle Hacivat da ressamın duvara asılmış karikatürlerinin orijinalini seyrederler.)

Karagöz — Bu ecüç bücüç adamlar kim?

Ratip Tahir — Memleketi idare eden adamlar!

Karagöz — Ulan Hacivat, tevekkeli değil, her zaman işlerimiz iğri büğrü gidiyor? Baksana, şu adamlara!

Hacivat — Onlar karikatür, Karagöz!

Karagöz — Karikatür, marikatür! Hükûmet işlerini gören bunlar değil mi?

Hacivat — Bunlar!

Karagöz — Öyleyse, bu mebusluktan vazgeçiyorum, Hacivat!

Hacivat — Neye vazgeçiyorsun?

Karagöz — İçime korku girdi!

Hacivat — Ne korkusu?

Karagöz — Şunlara bak be! Hepsi cin çarpmışa dönmüş! Sakın mebus olunca biz de böyle olmıyalım!

Hacivat — Mebus olalım da ziyanı yok. Varsın bizim de böyle karikatürlerimizi yapsınlar!.

Karagöz — Yok, o işe gelemem!.

Hacivat — Neye gelemiyorsun?

Karagöz — İnsan kısmı, insana benzemeli! Ben senin arkadaslığından bile bunun için utanırdım!.

Hacivat — Halt etmişsin! Sen kendini erkek güzeli mi sanıyorsun?

Karagöz — Sana göre öyleyim!

Hacivat — Ben kibar tipliyim, Karagöz?

Karagöz — Kibar nesi ?

Hacivat — Tipi!

Karagöz — Ulan sulusepken, senin tipi olacak nen var?.

Hacivat — Öyle tipi değil Karagöz, yani kibar yüzlüyüm. Beni gören kibar takımından olduğumu anlar. Tanımasa da çelebiden biri der, ama seni gören!..

Karagöz — Söyle, söyle de tepene ineyim!.

Hacivat — Gördün mü, neye benzediğini söylerim diye, şimdiden kızıyorsun!

Karagöz — Kim demiş!

Hacivat — Kızdın ya, işte!

Karagöz — Ona kızmadım. Ağzın bozuktur, bilirim, küfredeceksin, diye söyledim!

Hacivat — Estağfurullah! Küfretmek, benim gibi çelebilere yakışmaz. Ben sadece senin neye benzediğini söyliyecektim!

Karagöz — Söyle öyleyse!

Hacivat — Söyliyemem, kızarsın!

Karagöz — Kızmam ulan, söyle!.

Hacivat — Yok yok, kızarsın!

Hacivat — Sokak başlarında durur, gelip geçenlere dikiz eder.

Karagöz — Vallahi, billâhi kırmam, söyle!

Hacivat — Yemin etme, çarpılırsın. İnsan kendini bilmez!

Karagöz — Bilsem de, bilmesem de söyle!

Hacivat — Sen şeye benziyorsun... Hani şey... yok mu?

Karagöz — Şey dediğin ne?

Karagöz — İşaret memuru mu?

Hacivat — Yok canım, memur diye iyi tarafa çekme! Allah kimseyi o hale düşürmesin!

Karagöz — Gece bekçisi mi?

Hacivat — Değil!

Karagöz — Çöpçü mü?

Hacivat — Değil! Gelip geçenlerin yanlarına sokulur, bir şeyler mırıldanır.

Karagöz — Dilenci mi?

Hacivat — Değil!

Karagöz — Ulan Hacivat, ağzımdan yemin çıktı diye sinirimle oynayıp durma! Kefaretini verir, tepene binerim ha!

Hacivat — Hani kızmıyacaktın?

Karagöz — Kızdırma da kızmıyayım! Söyle neyse. yoksa bu gece uyku tutmıyacak!

Hacivat — Şey... Kızacaksın, olmaz!. ,

Karagöz — Kızmıyacağım!

Hacivat — Dur öyleyse bir daha bakayım! **(Biraz gerileyip bakar.)** Sakalın fazla. öbür tarafların tam!

Karagöz — Sakalımı yok say! Neye benziyorum!

Hacivat — Doğrusunu söyliyeyim mi?

Karagöz — Söyle!

Hacivat — **(Tekrar gerileyip bakar.)** Hiç bir şeye benzemiyorsun, Karagöz!

Karagöz — Vay edepsiz, beni demindenberi bunun için mi sinirlendirdin! **(Üstüne hücum eder.)**

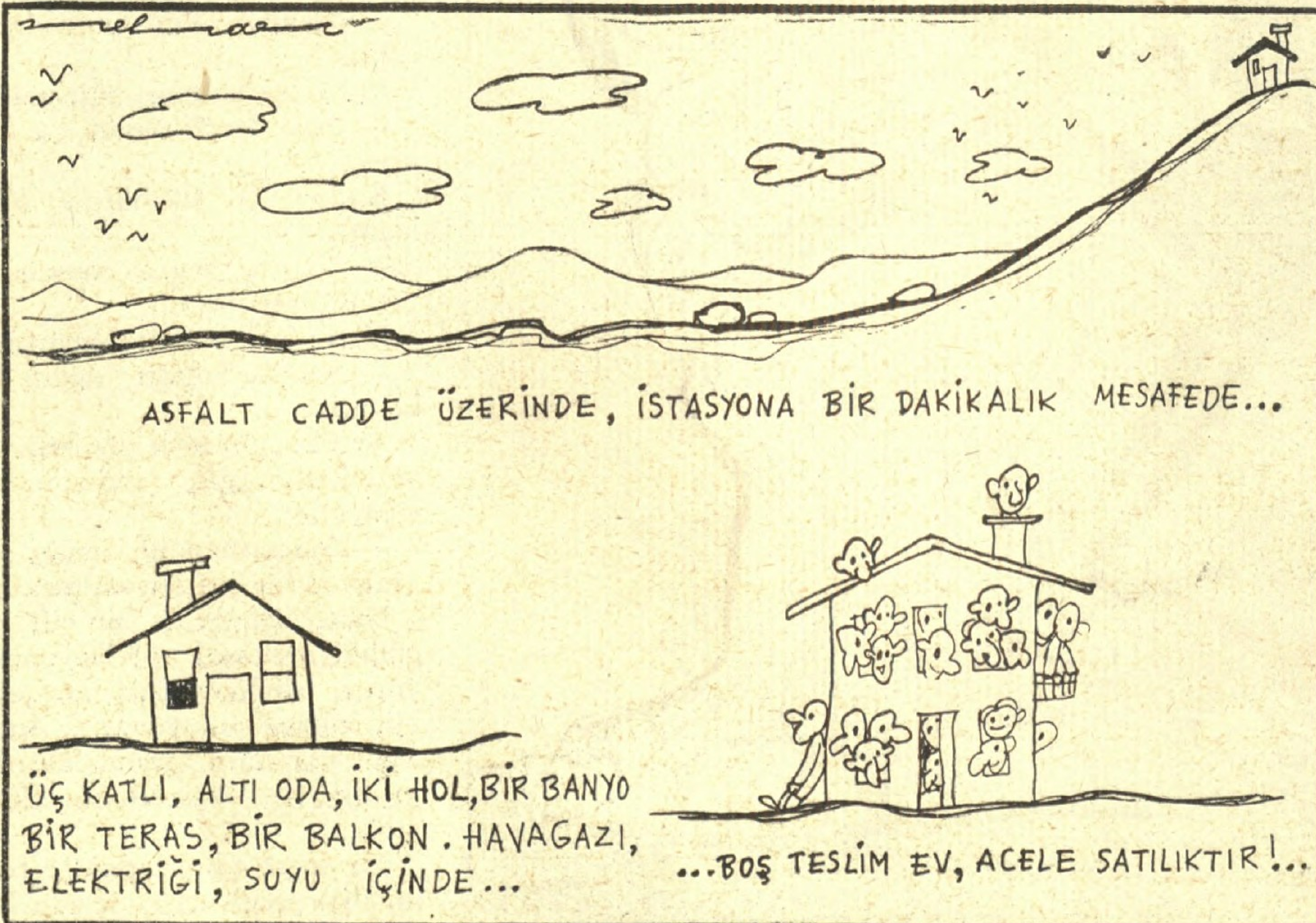
Ratip tahir — **(Aralarına girer)** Kavga etmeyin!.

Karagöz — Nasıl etmiyeyim,, bak bana ne diyor?

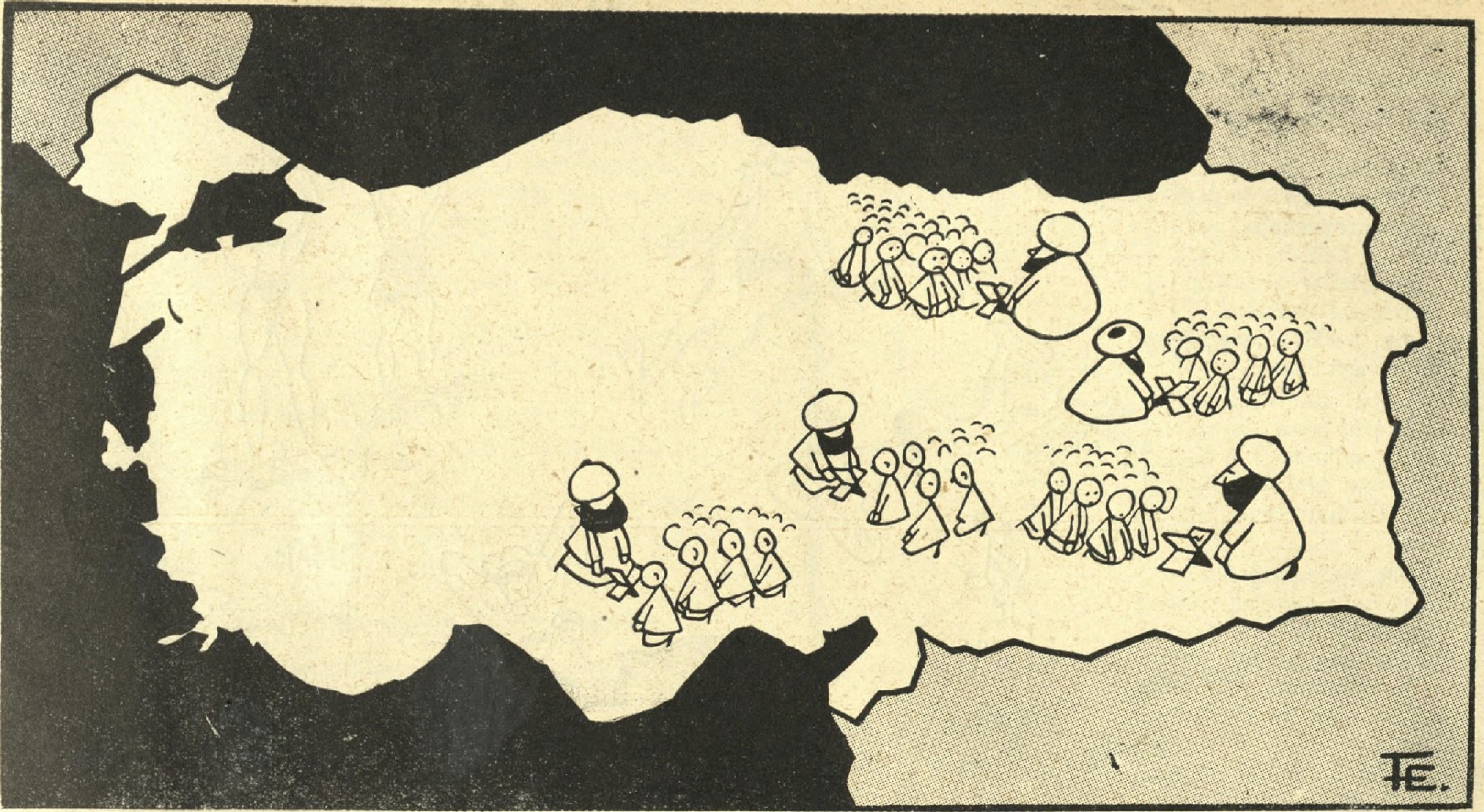
Ratip Tahir — Şaka yapıyor! Demokrasi devrinde şakaya kızılmaz! Şu resimlere bakın! Bu devlet adamlarına neler yaptım da kızmadılar!.

Ayı — Yanlış anlıyorsunuz, vallahi ben Rus değilim!..

Gazetelerde satılık ev ilânları!..

İLK ÖĞRETİM SEFERBERLİĞİ!..

Karagöz — (Duvardaki resimlere bakarak) Sahiden kızmadılar mı?

Ratip Tahir — Kızmadılar! Kızsalar bile kızmamış göründüler!

Karagöz — Bunlar zamanın ileri gelenleri mi?

Ratip Tahir — Evet!

Karagöz — Şu karakoncolos kim?

Ratip Tahir — Samet Ağaoğlu! Benzemiyor mu?

Karagöz — Kendisini tanımam, rahmetli babasını tanırım. Çehre züğürtüydü ama, çok sevimliydi!

Ratip Tahir — Oğlu da babasına benzer!

Karagöz — Demek, siyaset onu bu hale koymuş! Ya şu ördek ağızlı şişman adam?

Ratip Tahir — Büyük Millet Meclisi Reisi Refik Koraltan!

Karagöz — Ne?.. Refik Koraltan mı? Yahu, sen nasıl korkmadan bu resimleri yapıyorsun?

Ratip Tahir — Demokrasi var. Karikatüre kızılmaz!

Karagöz — Peki, şu kurbağa kıyafetindeki gözlüklü?

Ratip Tahir — Halil Özyürük?

Karagöz — Onun işi ne?

Ratip Tahir — Adalet Vekiliydi, sonra Dahiliye Vekili oldu, şimdi sadece mebus!

Karagöz — Şu başı kavuklu cılız çocuk?

Ratip Tahir — Hariciye Vekili Fuat Köprülü! Onun karikatürünü yapmak güç! Ancak bukadar benzetebiliyorum!

Karagöz — Daha ne yapacaksın? Koskoca Hariciye Vekilini çocuk kıyafetine sokmuşsun, başındaki kavuk ne oluyor?

Ratip Tahir — İlim adamıdır da ondan!

Karagöz — İlim adamı olmak kabahat midir?

Ratip Tahir — Siyasette her şey ya kabahattir, ya meziyyet! İkisi ortası yoktur.

Karagöz — Yanındaki ablak yüzlü, fındık burunlu, kısa pantalonlu?

Ratip Tahir — Maliye Vekili Hasan Polatkan! Ayrı partideniz ama, şahsî dostumdur!

Karagöz — Aman birader, dostuna bunu yaparsan düşmanını Allah saklasın! Bunların arasında sizin partiden olanlar yok mu?

Ratip Tahir — Var. Sağ taraftakiler!

Karagöz — Şu sapından asılmış armuda benziyen sizden mi?

Ratip Tahir — Bizden. Nihat Erim!

Karagöz — Neden böyle değnek yutmuş gibi duruyor!

Ratip Tahir — Doğruluğundan! Yürürken bile öyle yürür!

Karagöz — Şu patlak gözlü, kıvırcık saçlı, dişlek gülüşlü?

Ratip Tahir — Falih Rıfkı Atay!

Karagöz — Ona biraz iltimas geçmisin galiba!

Ratip Tahir — Olabilir. Eskidenberi beraber çalışırız.

Karagöz — Peki, şu karga burunlu, zıpkınlı?

Ratip Tahir — Faik Ahmet Barutçu!

Karagöz — Hacivat, biz de mebus olursak bu alayın arasına mı karışacağız? Gel bu işten vazgeçelim. Rahat köşemizde oturalım. Bu yaştan sonra elâlemin diline düşüp kepaze olmıyalım!

Hacivat — Aman Karagözüm, sen onların bir de sefalı tarafını gör de ağzının suyu aksın!

Karagöz — Safalı tarafını nerede göreyim?

Ratip Tahir — Gelin Karpiç babaya gidelim, bunların hepsini orada görürsünüz!

— Yirmi Beşinci Faslın sonu —

AKBABACI

ÖLÇÜ

Salamon öbür dünyaya göç etmiş, bazı teknik bilgiler ediniyordu. Melek:

— Biz burada bir milyon seneyi bir dakika sayarız. Sizin bir milyon liranız bizce bir liradır, diye izahat verdi. Salamonun gözleri parladı:

— Acaba bana bir lira borç verebilir misiniz?

— Tabii, ama lûtfen bir dakika bekleyin...

KORE MÜTAREKESİNDEN SONRA :

Ruh — Cahil! Mütareke yapasın diye mi sana harp bıraktım!..

445

Seçim Propagandaları!

Seçimlere daha sekiz ay var. Ama, propagandalar başladı bile... Sade propaganda mı?.. Ya krizler?.. Gözler şimşek şimşek, tansiyonlar asabî zikzaklar içinde ve nabızlar yüzü, yüz onu, hattâ zaman zaman yüz yirmiyi aşkın!

Eskilerin en cakalısında bile, gemide uzaklaşan sevgilisine mendil sallayan bir âşık perişanlığı var. Bakıyor ama, görmüyor. Gülüyor ama, neşelenmiyor.

Bir yanda, durumları ve kurumları yerinde olanlar, başbaşa vermişler: Fıs, fıs, fıs... Konuştukları şey malûm: «Atlamak» la «atlatmak» arasındaki bir «t» lik farkın korkusu!..

Öte yanda, iltifat düşkünleri: Dört yıl «Heyamola!..» diye Menderes açıklarında akıntıya kürek çektikten sonra, bir türlü iktidar iskelesine yanaşamadan kendilerini anafora kaptıranlar...

Diller, çıngıraklı yılan: İhvan arasında pay geçilen buğday ihracatından tutun da Tarabyadaki plâj inşaatına kadar uzanıyor!..

Hele «Zorlu» bir zata zorla açtırılmak istenen banka kredileriyle sıkıntıya düşmüş bir şirkete verilen paralar, fabrikanın adına uygun bir elâstikiyyetle ağızlarda «lâstik» gibi uzayıp duruyir!

Banka kredisi dedim de aklıma geldi: Kasım Gülek'e sorarsanız köylü dayı gırtlağına kadar borç içinde yüzüyormuş...

Eh, yüzüyorsa ne âlâ... Ama, eskiden olduğu gibi boğuluyorsa, felâket!

Bugün Anadolu halkının Ziraat Bankasından aldığı kredi, lâf değil bayım, bir milyar lirayı aşıyor: Harpten önceki hükûmetlerin beş senelik bütçesi!

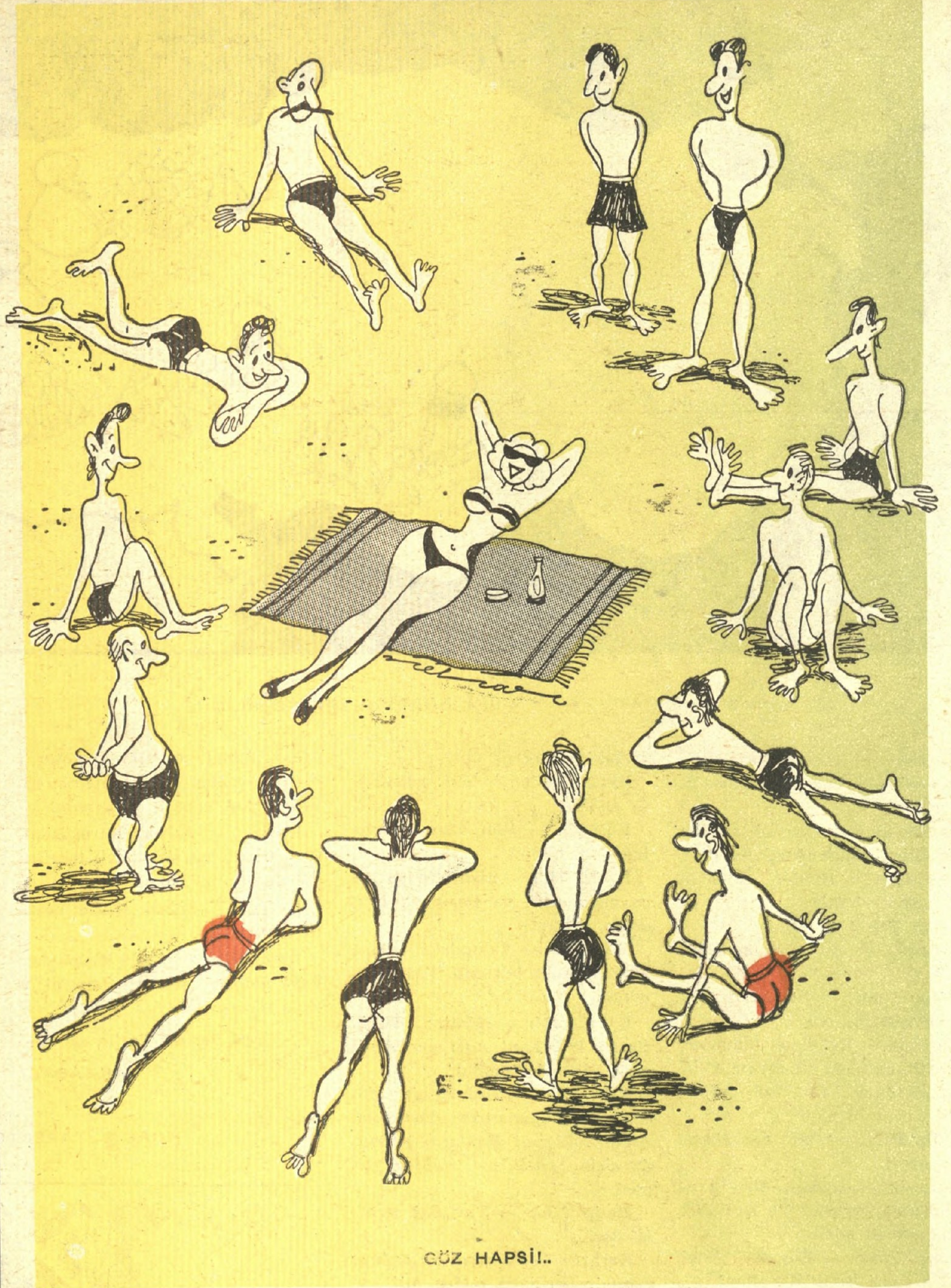
Ama, galiba 1938 de, köylü, yalnız otuz milyon liracık borcunu bile ödiyemez hal gelince, bilmem kaç numaralı kanunla, iş, on beş senede on beş taksite bağlanmıştı!

O gün öyleydi de, bugün neden mi böyle?

Çünkü, bugün, dünya yüzünde buğday ihraç eden memleketlerin dördüncüsü olduk. O günse, yiyeceğimiz ekmeğin buğdayını bile hariçten getiriyorduk da, ondan!

C. H. P. ye sorarsanız :

— Bu mucizeyi biz hazırlamıştık, diyor.

D. P. ye sorarsanız, dudağının bir ucunda üçgenleşen meşhur gülüşiyle:

— Haydi efendim, haydi, diyor... Siz mucizeyi hazırlayana değil, gösterene bakın!..

Fakat, bu propaganda hazırlıklarından en komiği, Halk Partisi muhalefetinin gazetelerde yayınlanan gizli tamimi: Düğünlerde halkın sevincine, cenazelerde kederine katılmak!

Fıkra meşhurdur:

Mahallenin ölü yıkayıcısı Hafız, âşifteliği dillerde dolaşan bir çengi ile evlenmiş. Eş, dost bu izdivaca itiraz edince, Hafız efendi:

— Yoook, demiş, bu dünya gam-ü şadî dünyasıdır. Düğün olur onu, cenaze olur beni çağırırlar. Birinde güler, birinde ağlar, geçinir gideriz!.

Demek, Halk Partisi buna döndü ha?.. Eeey, Kasım Gülek'in eline düştükten sonra, asılmıya giden herifin dediği gibi, Allah beterinden saklasın!..

Ben Kasım Gülek'ten ne zaman korktum bilir misiniz? Karadeniz nutuklarında:

«— Bizi susturacak adam, daha anasının karnından doğmamıştır!..» diye nâra attığı gün.

Bunu söyleyen adam, mahalle kahvesinde yetişmiş bir köy muhtarı değil, rivayete göre dört Avrupa Üniversitesi bitirmiş bir parti genel sekreteridir!..

Affedersiniz ama, bu ağızla, bir genel sekreterlik değil, bir genel ... bilmem ki ne söyliyeyim?.. İşte o bile idare edilemez!.

Dedim ya, önümüzde daha sekiz aydan fazla var. Başlangıca bakılırsa, galiba halk efendimiz, her iki partiye birden 14 Mayıs 1950 nin meşhur elini kaldıracak:

— Yeteeeer!..

ÇİMDİK

446

Emretmek merakı

Bay Morgan Amerikalı bir bankerdir, ayni zamanda bir şimendifer şirketinde de hissesi vardır. Filân şimendiferin, oturduğu kasabadan geçerken, küçük istasyonda durdurulması için, şirket müdürüne telgraf çekiyor. Ve şimendifer geçmeden bir kaç dakika evvel gelip, istasyon memuruna soruyor:

— Trenin burada durmasını haber verdiniz mi?

— Hayır efendim.

— Neeee? Yani demek istiyorsun ki, tren benim için durdurulmaz, öyle mi?.

— Öyle efendim?

— Pekâlâ! Ben seni işinden attırayım da gör.

Bu tehdit savrulurken, o anda şimendifer geliyor, ve duruyor. İstasyon memuru şöyle diyor:

— Anlamıyorum ki, ne diye öfkeleniyorsunuz? Niçin istiyorsunuz ki tren bu istasyonda dursun diye emir vereyim? Tren, zaten daima duruyor bu istasyonda!

AÇILIŞ TÖRENİ, ADAMIN ÖLÜMÜNDEN ÖNEMLİ!

Fransada bir genç, gazete röportajcısı olmak merakındadır, ve bir büyük gazeteye kabul edilir. Gazetenin haberler şefi, birinci gün kendisine şöyle der:

— Evlât, sana yağlı bir iş buldum. Falan yerde başpiskopos, yeni yapılan büyük kilisenin açılış törenini yapacak. Git oraya, tören hakkında bir sayfalık not al, onaltı buçuktan evvel notu telefonda oku bana.

Saat 16 buçuğu geçer. Röportajcıdan telefon melefon yok. Haberler şefi ona telgraf çeker: «Ne oldu röportaj?»

Bu telğrafa bir saat sonra şu cevap gelir: «Röportaj mevzuu yok, stop. Çünkü kilisede bir kiriş yerinden kopup düştü, stop. Ve başpiskopos tören esnasında kürsüde ezilip öldü, stop. Tören tehir edildi.»

HER ŞEYİN ÇARESİ VAR!

— O halde tekerleği kırık bir otomobili de yürütmenin çaresi var, demek?

— Şüphe mi var!..

— Neymiş çaresi?.

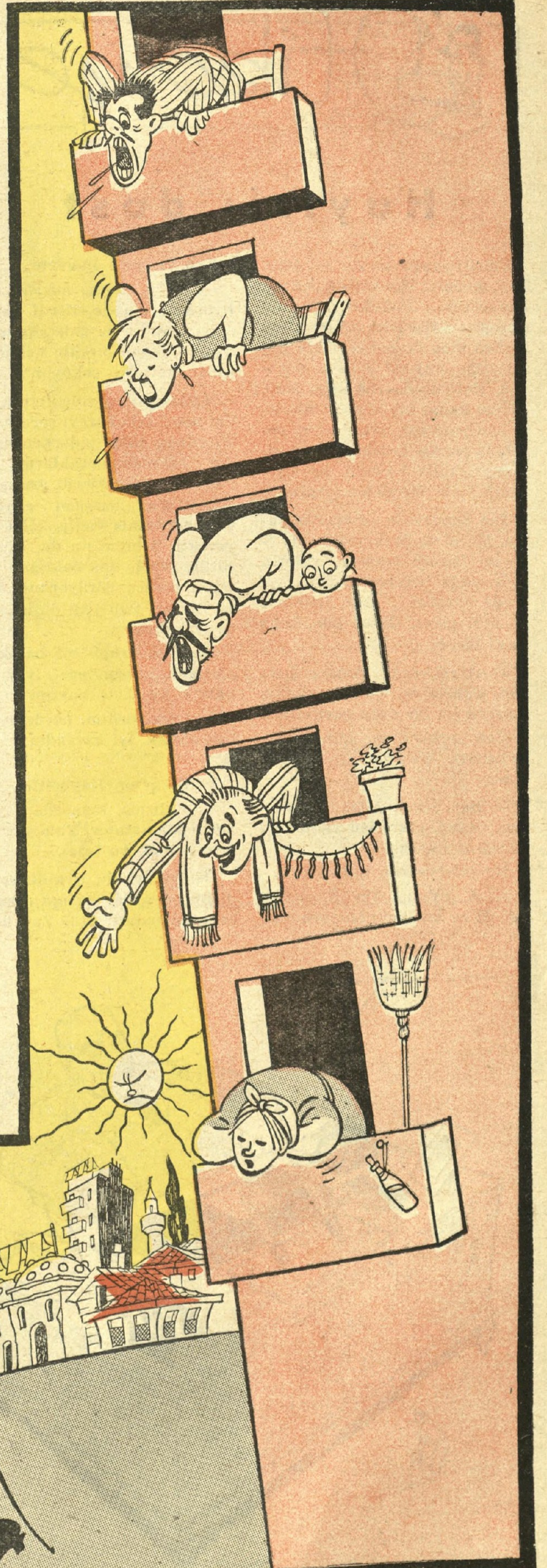
— Yeni bir otomobilin fiyatını öğrenmek!

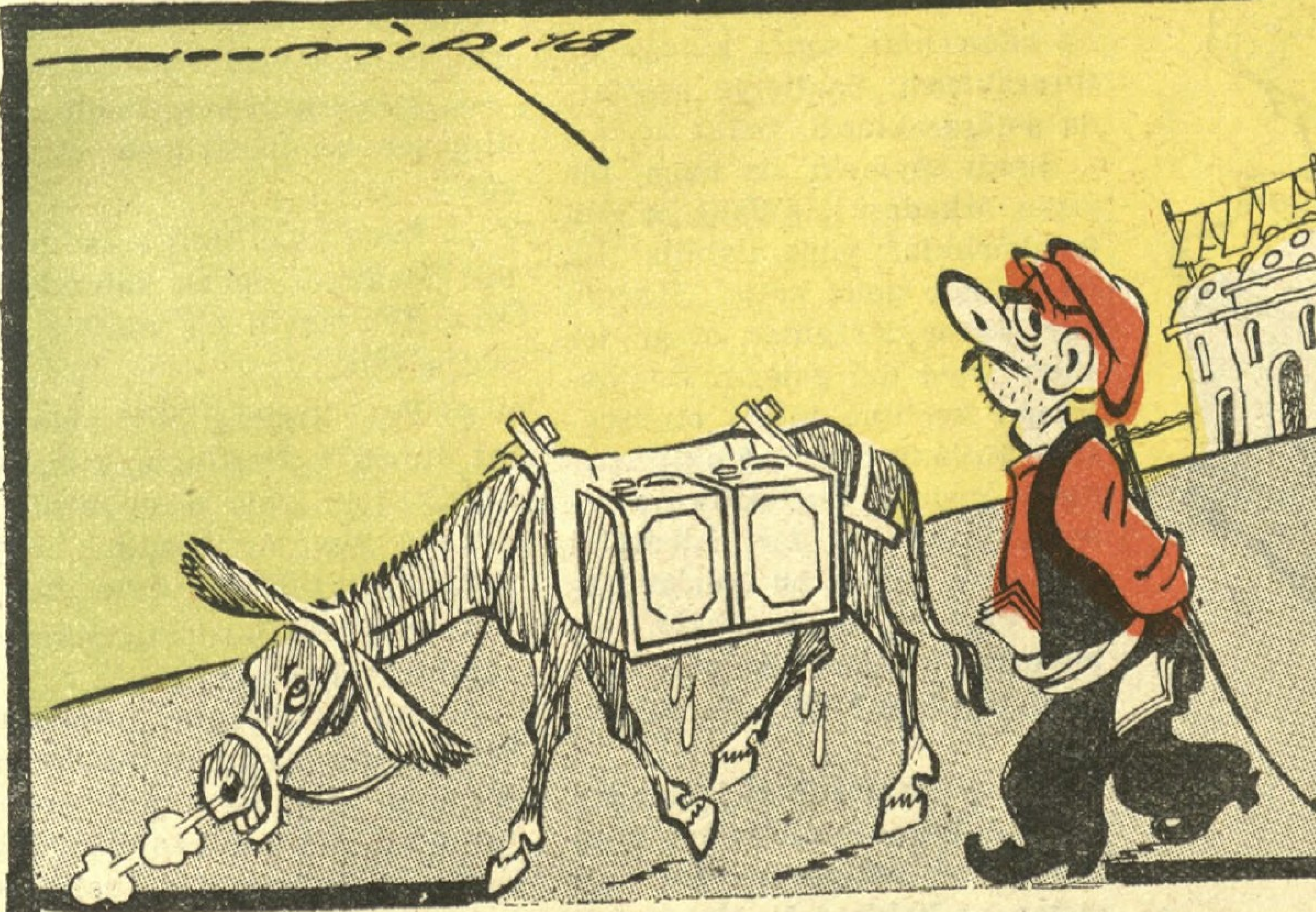
MADEMKİ GAZETELERİN YAZDIĞI DAĞRUDUR!

Meşhur bir İngiliz romancısı, öldüğünü yazan gazeteye şu mektubu gönderir:

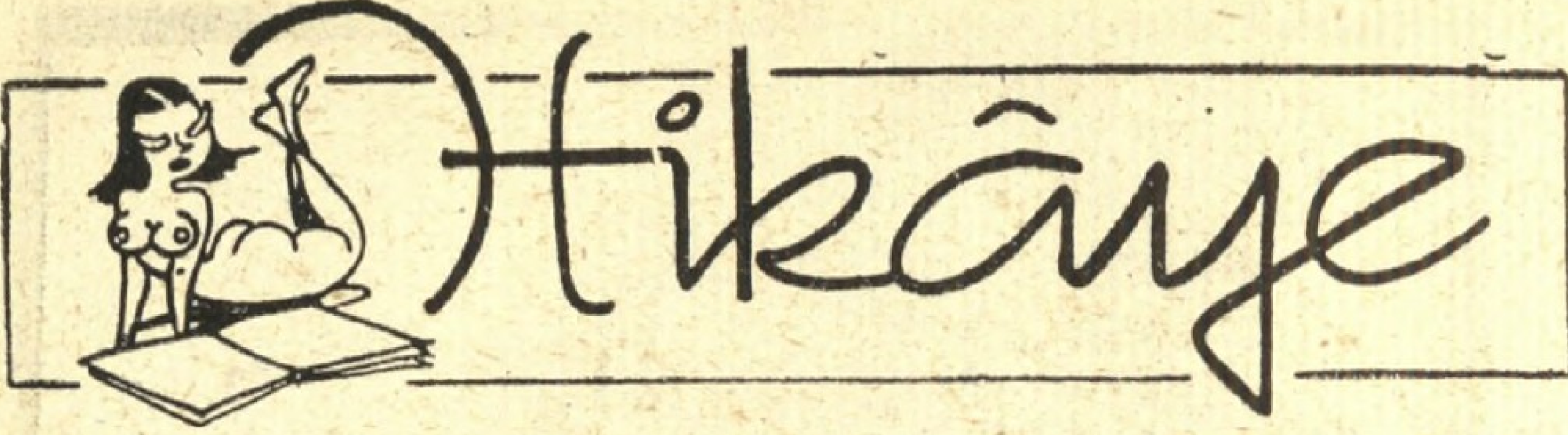
«Efendim;

«Mademki doğru havadis vermekle tanınmış bir gazetesiniz, ve mademki yazdığınıza göre ölmüşüm ben. Artık gazetenize olan abonemi beyhude yollamayınız. Yazdığınıza göre yokum çünkü!...»

Apartımandakiler hep birden — — Sucuuuu!..

Hayırlı dost

Bana hayatta en zor ne gelir, bilir misiniz? Nankörlük!.. Evet, nankörlük... İnsanlar için yapmadığım fedakârlık kalmaz, öyleyken yine de nankörlükle karşılaşmaz mıyım? Deliye dönerim. Hakkım da yok değil hani. Benim kadar hiç kimse başkaları için yaşamaz, arkadaşları hesabına sonsuz fedakârlıklara girişmez. Talih besbelli, ne diyeyim? Hele Mecdi'nin yaptığı...

Biz Suadiyede otururuz yazın. Mecdi de Şaşkınbakkalda oturur. Denize beraber gideriz, eğlenmeğe beraber, dansa, yemeğe beraber... Bir, içtiğimiz su ayrı gider. Geçen gün, bana geldi Mecdi:

— Haydi, dedi, Modaya gidelim, kulübe de, birkaç arkadaş gelecek iyi bir oyun çevirelim...

Çok yorgundum gündüzden. Erkenden yatacak, uyuyacaktım:

— Beni bırak Allahını seversen, dedim, erkenden yatıp uyuyacağım. Sen git...

Bu sefer karım tutturdu:

— A, gidelim Tevfik, olmaz, ben de ne zamandır istiyordum... Lâhavle velâ kuvvete...

— İyi ya canım, mâdemki istiyorsun, sen de Mecdi ile gidersin. Bak o da gidecekmiş zaten... Yakamı bırakın benim de rahat bir uyku çekeyim...

Hulâsa, onları yolcu ettim, ettim ama, akla karayı seçtim. Biliyordum, yolda giderken nekadar heyecanlanacaklarını. Oyun masasında Mecdi, bacağiyle Şehime'nin bacağını arıyacak ve o heyecanla yanlış kâğıt istiyecekti. Şehime'nin de gözleri süzüle süzüle ona baktığını yattığım yerden görüyordum âdeta. Bunları tatlı tatlı düşünürken uyuyakalmışım.

Karımın ürkek bir hareketle yattığını hissedince veyyözü yaktım ve saate baktım.

— Oooo, dedim, nerdeyse sabah olacak. İyi kazandın mı bâri?

— Ne gezer. Kaybettim.

— Aldırma, kumarda kaybeden aşkta kazanır. Yine sen kârlı sayılırsın bu işde...

Benim uykulu uykulu söylediğim bu sözler karımı o kadar heyecanlandırdı ki... Zavallının körük gibi nefes aldığını hissediyordum.

— Eyvah sevgilim, bak, etekler kısalıyormuş!..

Ertesi sabah Mecdi damladı:

— Kalkın ey ehl-i vatan, şimdi plâj mevsimidir...

Halbuki benim yazılacak yazılarım vardı. Mutlaka yetişmesi gerekti.

— Aman Mecdiciğim, Allah senden razı olsun. Benim de dehşetli sükûna ihtiyacım vardı. Siz gidin denize, ben biraz çalışacağım...

Gittiler. Denizde neler olduğunu elimle koymuş gibi biliyordum. Şehime ille sandaldan girelim diye tutturacaktı. Sandalla açılınca da denize bir dalıp çıkacaklar, sonra küreğe oturacaklardı. Saatlerce açıklarda dolaşacaklardı. Belki de...

Şimdi söyleyin siz bana, bir insan, arkadaşı için daha ne gibi fedakârlıkları göze alabilir? Herif evimde gelir kalır. Karımı alır kumar der gider, deniz der gider. Dans der gider... Buz dolabımı kendine tahsis etmişçesine kullanır, mutfağımda istediğini pişirtir yer, daha ne bileyim, bana da her istediğini yaptırır... Bütün bu fedakârlıklara karşı da nankörlüğün en büyüğünü yapmaktan geri durmaz. Nasıl mı? Onu da anlatayım.

Size, yukarıdanberi hayat tarzımız hakkında küçük bir fikir verebildim sanıyorum. Bu gidişten ne beklenir? Yani tabii ve namuslu insanlar için ne beklenir? Elbette Mecdi ile Şehimenin evlenmeleri, değil mi? Mecdi gelecek, bana sıkıla sıkıla itirafta bulunacak ve Şehimeyi çok sevdiğini, ondan ayrılmazsam, yahut kendisi ayrılmak zorunda kalırsa öleceğini, bir an evvel karımı boşamam lüzumunu anlatacak. Değil mi? İşte ben de sizin gibi bunu bekliyordum. Filhakika Mecdi geldi ve sıkıla sıkıla itirafta bulundu:

— Tevfikçiğim, dedi ellerini uğuşturarak, Tevfikçiğim, canım kardeşim. Sana çok şey borçluyum. Hepsinden daha mühimi, en yakın arkadaşımsın. Kardeşimsin diyebilirim. Onun için, bu yük vicdanımı eziyor...

— Tıraşı kısa kes, dedim, Şehimeden mi bahsetmek istiyorsun?

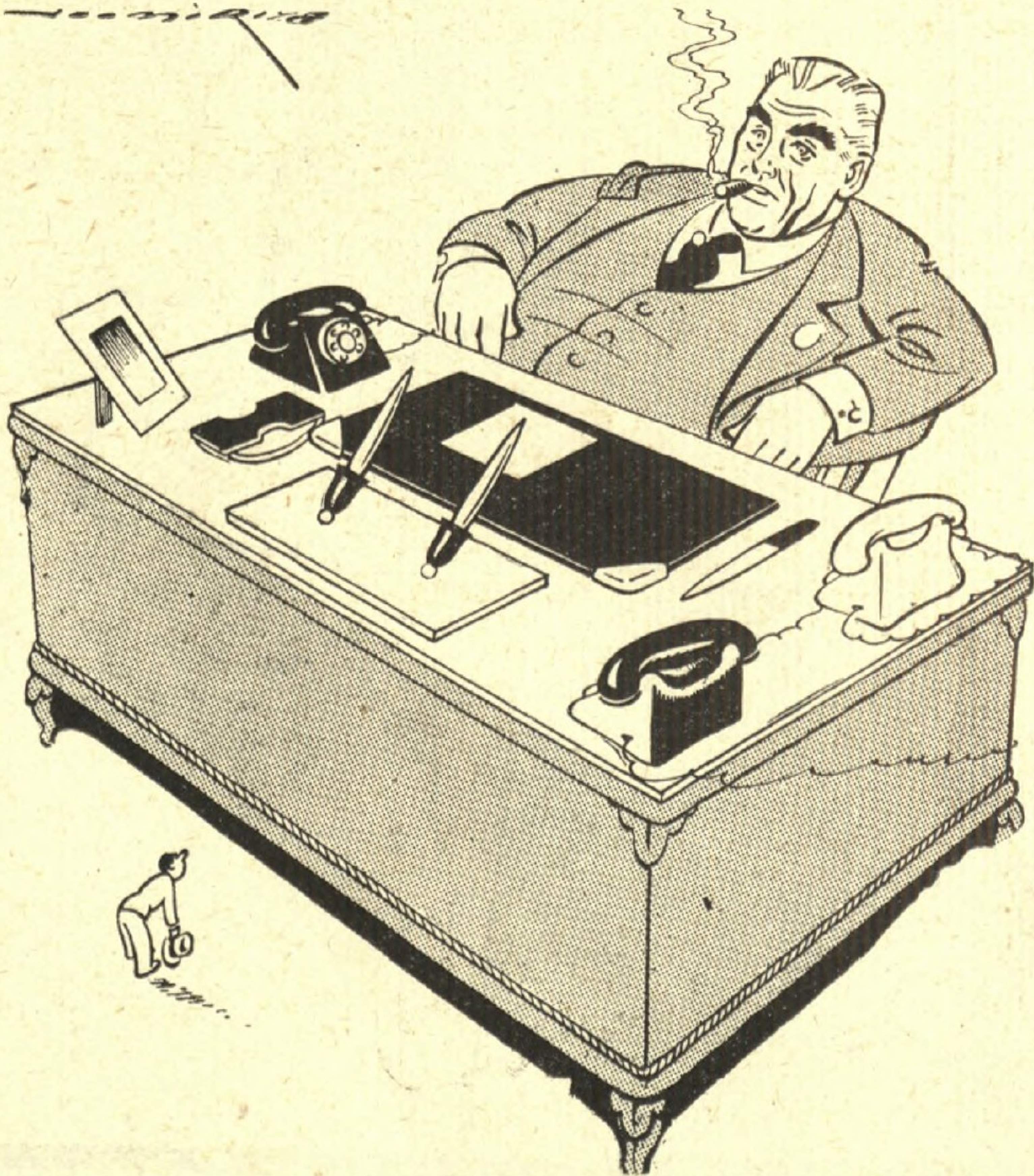
— Evet, ama nasıl anladın yahu? Maalesef ondan bahsedeceğim. Şehimeyle biz müthiş bir suç işledik.

— Yani kısacası beni aldattınız düpedüz. Dostluğuma ihanet ettiniz. Ben evde mışıl mışıl uyurken kuyumu kazdınız, ocağıma incir diktiniz, öyle mi?

Koca Mecdi, burnunu çekerek ağlamağa başladı:

— Ah Tevfik, dedi, kabahat bende oldu. Kendime hâkim olamadım. Şehime okadar cana yakın ve tatlı bir kadın ki, hislerimi zaptedemedim karşısında...

— Peki. Şimdi her namuslu

Yeni Bakan ilk ziyaretçiyi kabul ediyor!..

vatandaş gibi onu boşamamı istiyeceksin yanılmıyorsam.

— Şüphesiz. Çünkü senin gibi bir dostun öyle aldatılmış bir koca olarak yaşamasına tahammül edemem...

— Ve karımla evleneceksin ben ayrılınca... ha?

Mecdi büyük bir hayretle yüzüme baktı:

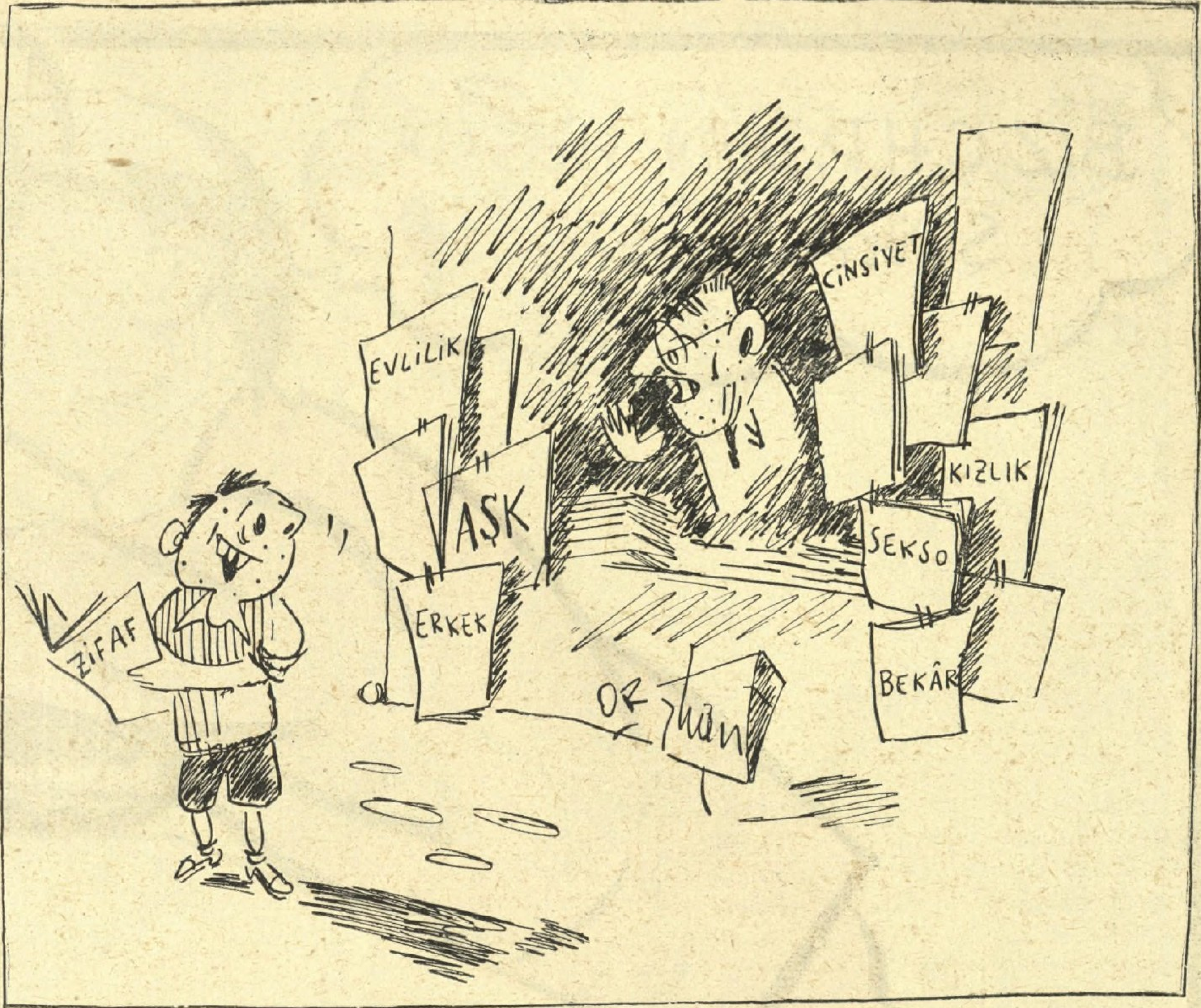
— Onu da nereden çıkardın? Senin, seni aldatan bir kadınla yaşamana tahammül edemediğim halde sen nasıl olur da seni aldatmış bir kadınla benim evlenmeme tahammül edebilirsin? Dostluğun bu mu senin?

— Anlıyamadım. Sen Şehimeyle evlenmiyecek misin yani?

— Bırak şu pespâye kadını yahu. Nasıl evleneyim. Bugün en yakın arkadaşıma, arkadaşımın en yakın arkadaşiyle ihanet eden o alçak kadın yarın beni de aldatır. İhtimâl en yakın arkadaşımla, meselâ seninle aldatırsa ben ne yaparım? Namusuma yediremem bunu... Sen onu boşa birader. Boşa ve kurtul. Ben de, çok şükür onunla evli olmadığım için rahat rahat senin saadetini göreyim...

Anlıyorsunuz ya, şu insanlardaki namus telâkkisini, dostluk anlayışını... Hulâsa, herif karımı almadı. Almayınca da ben boşayamadım. Zavallıyı sokağa atamazdım ya. Yalnız hiçbir dost için fedakârlık yapmamağa karar verdim o gündenberi... Nankör mahlûklar...

— *Hikâyeci* —

Çocuk — Amca, yeni eser yok mu?..

ACELESİ VAR!

Piyango bileti satan kadınla erkek müşteri arasında:

Erkek müşteri — Bu biletle yirmi beş bin lira kazanabilir miyim dersiniz? Ne vakit çekiliyor bakayım?

Bilet satan kadın — Önümüzdeki çarşamba.

Erkek müşteri — İşte bu olmadı. Önümüzdeki pazartesiye bana para lâzım!

Cennet ve Cehennem

Ben neyleyim cennetin hurma ağaçlarını;
Bana verin Adanın çamlı yamaçlarını!..
Zararı yok, ölünce cehenneme gideyim;
Dünyada zevk edeyim!..

★

Gözüm toktur cennetin sırçadan sarayına,
Dünyada bir ev düşsün bu fakirin payına!..
İsterse cehenneme beni yapsınlar direk,
Sağken eğlence gerek!..

★

Varsın cennette aksın yüzlerce billûr ırmak,
Siz bana Taşdelenden su getirin bir bardak!..
Ne çıkar vermezlerse gökte kudret helvası;
Yeter levrek tavası!..

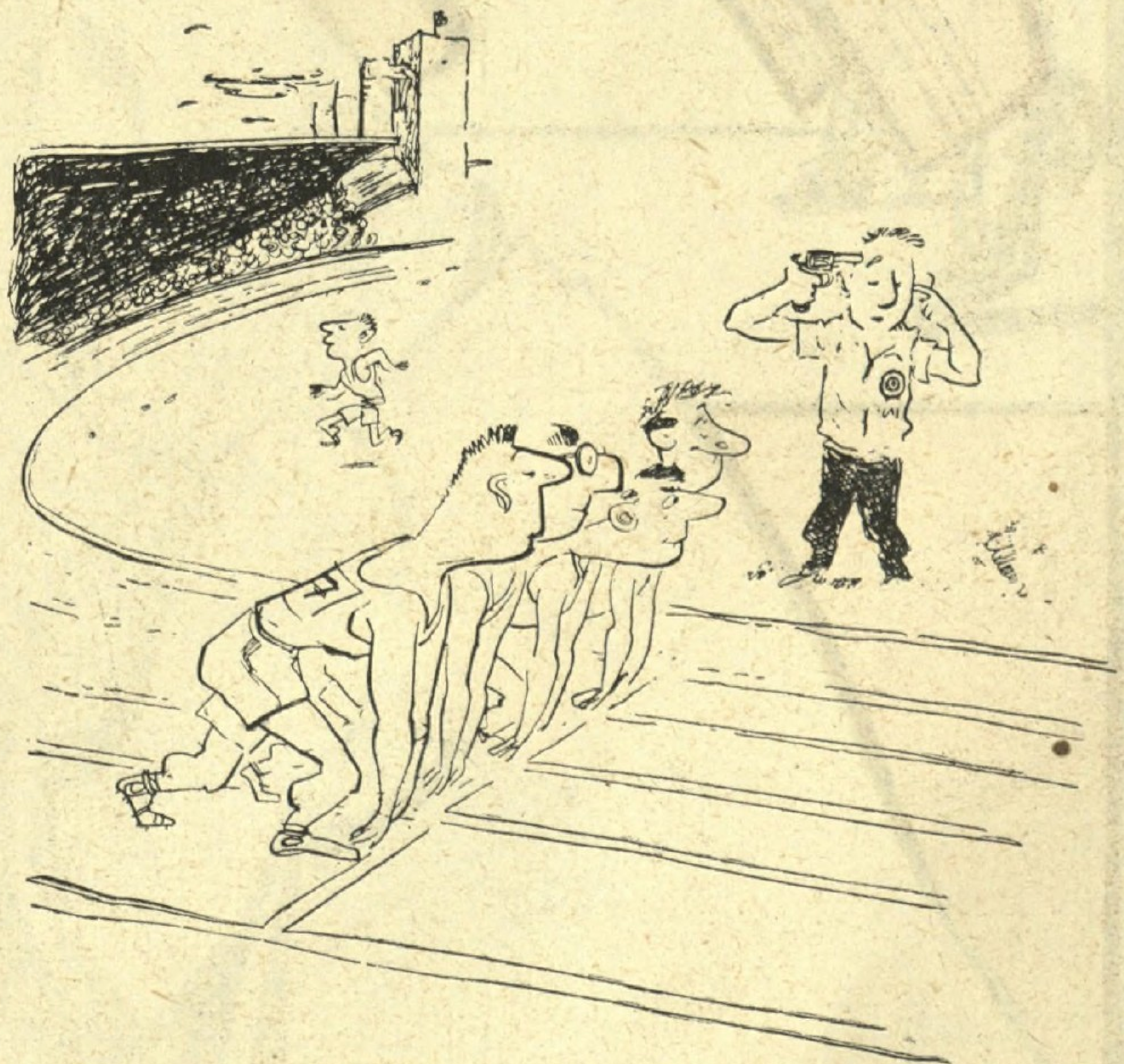
★

Benim neyime gerek cennetteki huriler,
Bugün plâjda varken mayo giymiş periler?..
Orada bir yudumcuk kevser şarabı içmem,
Rakımızdan vazgeçmem!..

★

Öyle sanıyorum ki: Yeryüzündedir cennet,
Sıhatli, mesut yaşa.. etme kimseye minnet!..
Eğer cehennem varsa, giderim öldüğüm gün
Eş,, dost orada bütün!..

Necdet RÜŞTÜ

YAZISIZ!..

449

Halk — Peki, ya biz kimd

den hesap soracağız ?!..

Dünya Mizahından

Mobilyasile kiralık

Yazan: L. KERN

— Ben, dedi Pemmican, otellerin o göçebe halinden nefret ederim ama, mobilyasiyle kiralanan yerler yok mudur ,onlardan daha çok yılmışımdır. Hayal lediğim gibi bir yer sahibi oluncaya kadar yazları Paris'te demirliyeceğim. Güzel havalarda parklara, bahçelere giderim, yağmur yağarsa müzelerde siftinirim. Bir yerlere savuşmak arzusu büsbütün bastırırsa bir bilet alıp tren istasyonuna dalar çıkar, kendimi avuturum. Zira geçen yaz, ağzımın payını aldım. Geçen yaz, Marguerite'in ortaya attığı düşünceye uyup bir ev kiraladıktı. Ben biliyordum zaten. M. Pouacre gibi bir herifin evini kiralamak için üç yüz kilometre yol tepmek, belâyı parayla satın almaktır. Zaten o M. Pouacre'ın sözüm ona villâsı, tek ağaçla gûya gölgelenmiş bahçesinden de belliydi ya, pek acınacak şeydi. Herif hemen bekâr olduğunu, bahçenin köşesindeki bir kulübede kaldığını söylemekle gûya çekinecek birşey olmadığını anlatmak istemişti. Sırtında ikiyüz kilo yük olan insan, böyle bir sığınak bulduktan sonra pek armudun sapından, üzümün çöpünden bahsedemez olur. Üstelik herif, hizmetçisi Clémence'ı da bize bırakıyordu, ki karımın karar vermesine asıl bu sebep oldu.

Ama, hemen peşinden, tatsızlıklar başladı. Gerçi M. Pouacre, bir örümcek ağını bile ihmâl etmeden, bize teslim ettiği eşyayı sayıp döktükten sonra kulübesine defolmuştu ama, biz, bize hizmet ediyorum zannında bulunan o alçak Clémence yüzünden her an herifin varlığını ensemizde hisseder olmuştuk. Meselâ:

— Yemeği biraz fazla pişirdim, israf için zannetmeyin. M. Pouacre'ın sayesinde böyle bol bol yiyebiliyorsunuz. Çünkü, onu da hesaba katıp fazla pişirince ölçüyü kaçırıyorum. Buna karşılık da, iki kere yemek yap maktan kurtuluyorum... derdi.

Hoş, M. Pouacre da şahsen eksik olmuyordu ya aramızdan. Bazan, büfenin gözünde unuttuğu piposunu aramayı bahane ediyor, bazan, şahsına mahsus aynalı dolaptan bir yeni gömlek istiyordu. Yahut, kendi noktai nazarından, duvar kâğıtlarının solmaması için, fazlaca açtığım pencereyi kapatmak maksadiyle hırsız girer gibi birdenbire girer; yapacak hiçbirşey bulamazsa, muşambaları deler diye iskemle üzerinde fazla sallanmamamı isterdi.

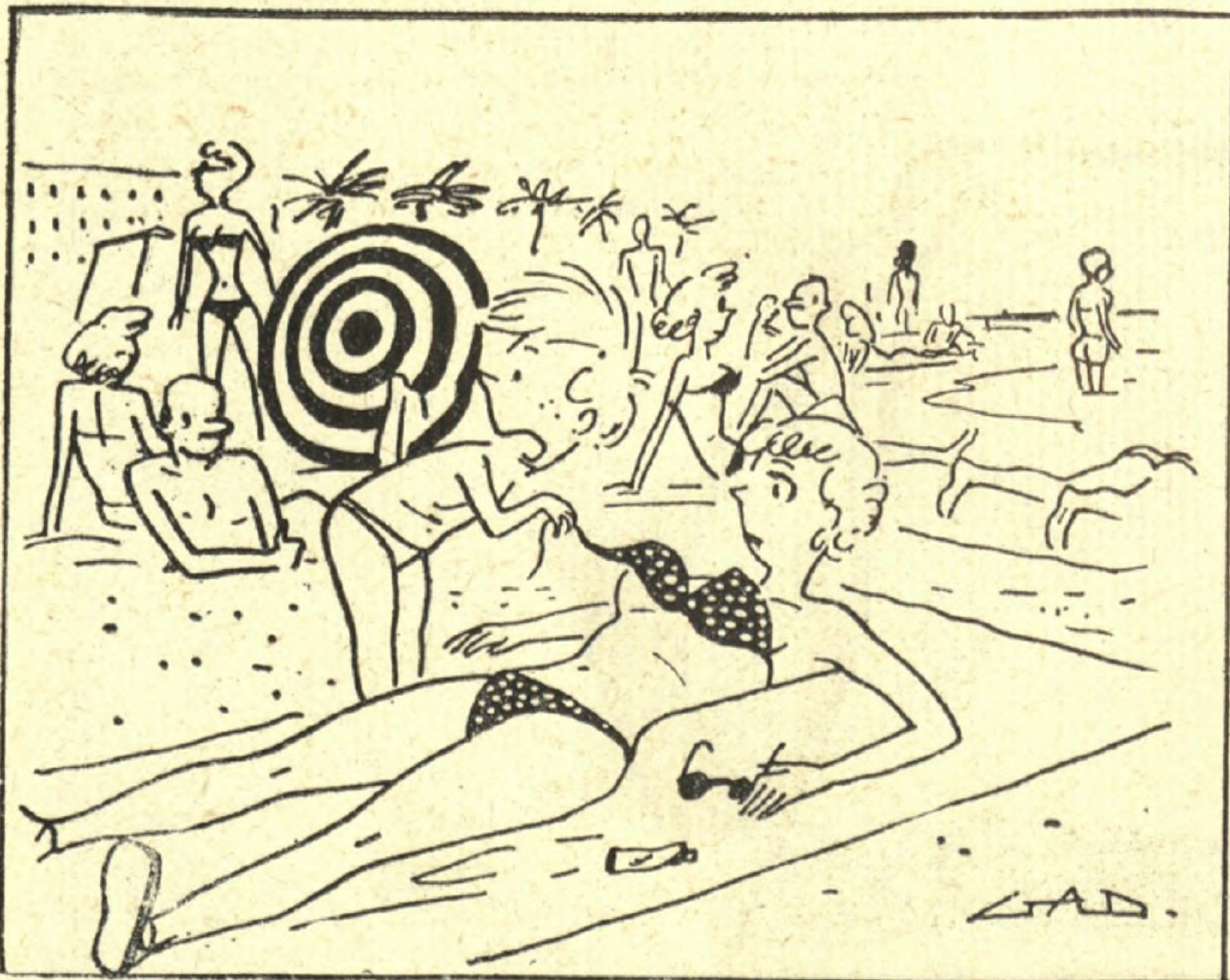

— İşte oğlum, bu, telefonu icat eden adam... Bu da üç senede evine bir telefon alabilen adam!..

M. Pouacre'ın büyük dostu eğitmenin beş çocuğu, bahçeleri olmadığı için bizim bahçe karikatürünün yeşilliği üzerinde sabahtan akşama kadar tepindikleri için, onun bile tadını çıkaramıyorduk. Her gezme teşebbüsümüzde, M. Pouacre mutlaka, en geç kapıda bizi enseler ve kat'î bir dille rehberliğini arzederdi. Bu yüzden köydendışarı çıkmağa muvaffak olamadık. Çünkü herif köyde herkesi tanıyordu. Adım başında birine rastlar, hal hatır sorar, sbze bahçesini gezer, dolaşır, lâhanaları muayene eder, biz de isteristemez vaktimizi onun peşinden sürüklenmekle geçirirdik. İki yüz metre bile sürmeyen bir mesafedeki nehri görmeden köy den ayrıldık dersem sakın şaşmayın. Bu şartlar dahilinde gezme teşebbüslerinden çabucak vazgeçmeğe mecbur olduk. Karım yemek aralarında örgüye oturur oldu. Ben de sıkıntıdan patladım. İşte bu can sıkıntısı saatlerinde Clémence'ı düşünmeğe başladım. Tabii ne Donjuana benzer yerim vardı, ne Kazanova'ya, hattâ ne de Landru'ye. Hele havuç gibi kırmızı ve şiş ellerden nefret ederdim. Ama benimki gibi feci şartlar içinde, o pespâye Clémence bile, tek macera ümidi idi. Üstelik, karı pek de fena değildi hani. Saçları alev alev yanar, gözleri fare gözü gibi parlar, memeleri sütten taşacakmış gibi gerilirdi. Nihayet, hizmetçimdi yahu. Ömrümde ilk defa bir hizmetçim vardı. E, onu istediğim gibi kullanmağa hakkım yok muydu yani?

M. Pouacre'ın görünmediği kısa anlarda, eski tâbirle kadına kancayı takmağa çalıştım. Bu hususta beyaz yün pantalonumun, kalın kenarlı gözlüklerimin, yazı makinemin ve Parisli tavırlarımın epey faydasını gördüm. Bu imkânlar, çiçeğin güneşe meyletmesi gibi, Clémence'ı bana doğru meylettirdi. (lâ teşbih ve lâ temsil!..). İki teklik de üsttarfını tamamladı.

Hattâ o akşam, ışıklar sönünce, samanlığa tırmandım ve karanlıkta kızın yatağına daldım. Tam o anda kapı aralanmaz mı? Ay ışığında M. Pouancre'ı bal gibi seçtim. Kütük gibi ayakları çıplaktı ve 300 evlik köylerde giyilen bir çeşit gecelik entarisi giymişti. O da yatağa öbür tarafından daldı ve bana: «Kusura bakmayın, dedi, ne de olsa hizmetçi aslında benim. Her ne kadar size kiraladımsa da, müşterek kullanmağa mecburum!»

— Baba, bahsi sen kazandın : Sahiciymiş!..

ÇAMURLUK

Avukat Rasim Cenani, otomobil almıştı. Ehliyet imtihanını muvaffakiyetle vermekteydi. Sordular:

— Peki, hepsini bildiniz, çamurluk ne işe yarar?

Rasim Cenani, düşünmeden cevap verdi:

— Politika hayatına atılmağa...

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Bir tercümei hal!

Eyüpte bir kabristanda yanyana beş mezarın üzerinde sıra ile şu kitabeler yazılıymış:

«Burada Cemal beyin birinci karısı metfundur.»

«Burada Cemal beyin ikinci karısı metfundur.»

«Burada Cemal beyin üçüncü karısı metfundur.»

«Burada Cemal beyin dördüncü karısı metfundur.»

«Burada nihayet rahata kavuşan Cemal beyin kendisi metfundur.»

Merak

Genç bir denizci ile bir bayan, kotranın içinde konuşuyorlar.

Bayan — Herhangi bir gemi ile, istediğiniz yere gidebilir misiniz?

Bahriyeli — Hay, hay!

Bayan — Denizin üstünde yolunuzu nasıl tâyin edersiniz?

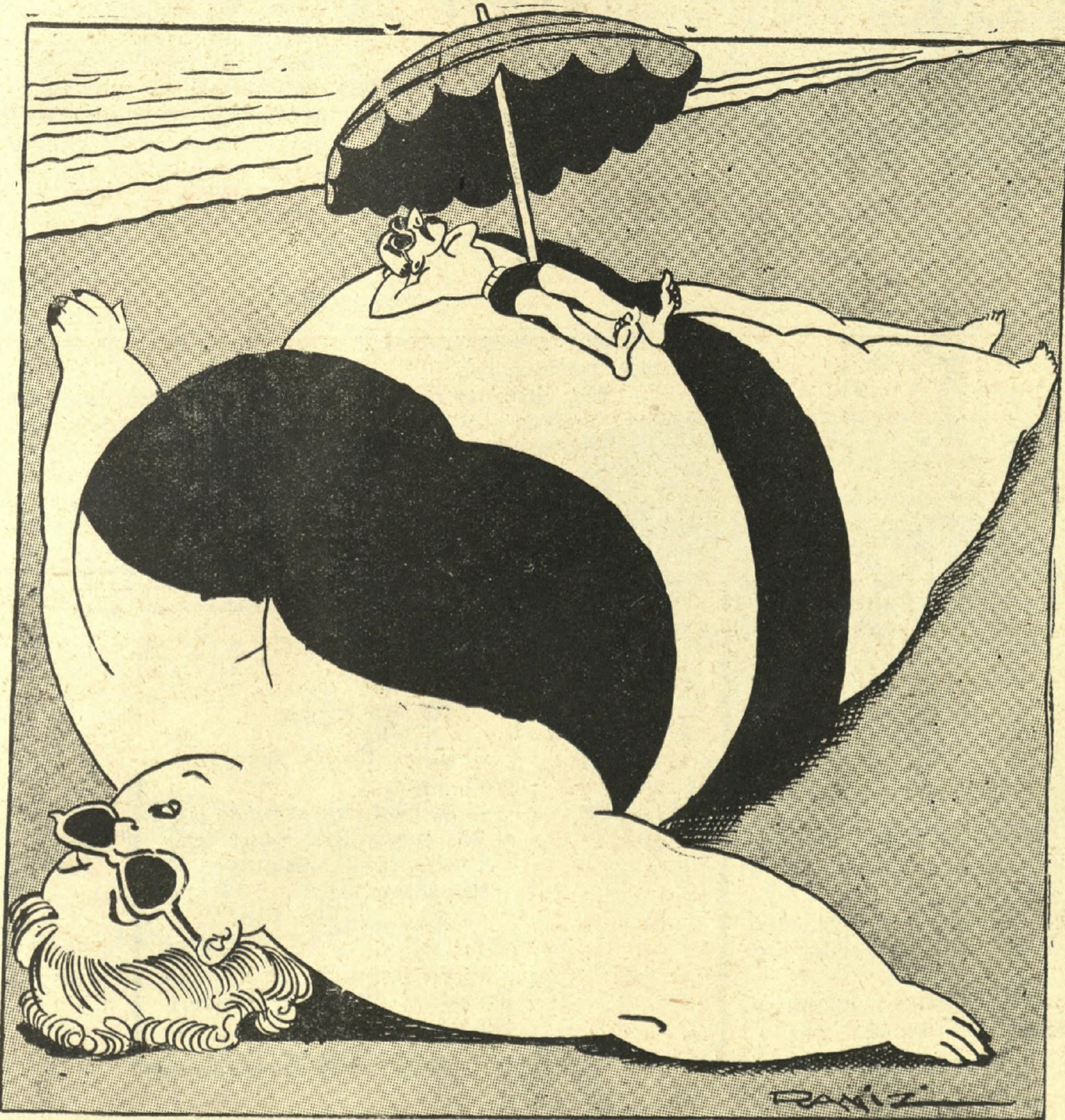
Bahriyeli — Elimizde şimali gösteren pusla vardır.

Bayan — Ya, cenuba gitmek isterseniz, ne yaparsınız?!

— Evlenmeden evvel birbirimize her şeyimizi açmalıyız...

— Öyle ise bir plâja gidelim!..

Sıska dayı — Fazla yandım galiba, güneş çarpacak diye korkuyorum...

Tombul Teyze — Güneşten evvel ben çarpacağım galiba, sen ondan kork!..

AİLE MESELESİ

Sınıfta çocuğun biri, ukalâlık etti:

— Siz öyle diyorsunuz ama efendim, dedi, biz maymunlardan gelmedik mi?

Öğretmen kızdı:

— Bilmiyorum... Sizin aile işleriniz beni ilgilendirmez...

○

MAAŞALLAH

Hacıağa parasını kaybetmişti. Karakola başvurdu. Kendisine teminat verdiler. Hacıağa oradan çıkıp Lâleliyi inerken yolların altüst edildiğini görünce:

— Eferin şu İstanbul polisine... diye söylendi, bizim paraları bulmak için hemen işe goyulmuşlar be...

○

SAYGISIZLIK

Meyhanede dert yanıyordu:

— Birader, geceleri sokakta sarhoştan geçilmiyor. Ne kadar da içiyorlar öyle... Daha dün akşam eve giderken, sarhoşun biri elime bastı...

NASIL BİLMİŞ?

Hüseyin, annesine soruyordu:

— Anne, şu kraliçe Elizabet var ya hani? Çocuğu olacağını nerden anladı kuzum?

Küçük Yeşim atıldı:

— Bunu bilemiyecek ne var ayol, gazetelerde okumuştur!...

BİR DAHAKİ SEFERE

Tam yemek vakti gelmişti. Sofraya davet ettiler. Özür diledi:

— Vallahi şimdi evde karnımı doyurdum da geldim...

Israr ettiler. Tok karnına sofraya oturdu. O kadar yedi ki, kalkarlarken ev sahibi dayanamadı:

— Yarın akşam buyur da, dedi, önce bizde karnını doyur, yemek ye, sonra eve gittiğin zaman sofrada iki lokmacık tadıverirsin...

HANGİSİNİ?

İzmir belediyesi bir aralık, iki parçalı mayo ile denize girmeyi kadınlara yasak edecek olmuştu. Fuar için oraya giden bir İstanbul güzeli, bunu bilmediği için, sıcaklardan bîzar olarak plâja gitti ve iki parçalı mayosiyle denize girmeğe hazırlandı. Lâkin plâj müdürü hemen yanına geldi:

— Affedersiniz küçük hanım, dedi, iki parçalı mayo ile denize girmek yasaktır...

«Küçük hanım», delikanlıyı şöyle bir süzdükten sonra sordu:

— Ya? O halde hangisini çıkarayım?

— Yeni seçimde hangi partiye rey vereceksin?..
— Onu namzetlerin resimlerini gördükten sonra söylerim!..

TASARRUF

Meşhur cimrilerimizden M. K. nin kızı mektepten dönünce sevinçle babasına koştu:

— Baba, dedi, bak ne yaptım. On beş kuruş kazandım. Mektepten dönerken otobüse binmedim de arkasından koşa koşa geldim buraya kadar...

M. K. hiddetle bağırdı:

— Aklın yok mu senin hiç? Bir taksinin arkasından koşsaydın, hiç olmazsa iki lira tasarruf ederdin...

NE FENA

Neclâ ile Muallâ konuşuyorlardı. Neclâ:

— Bizimki yine seyahate çıktı şekerim... dedi. Senede ancak bir ay evde kalabiliyor...

Muallâ eseflendi:

— Ne fena senin için, değil mi?

— Adam sen de, bir ay dediğin nedir? Çabucak geçiveriyor...

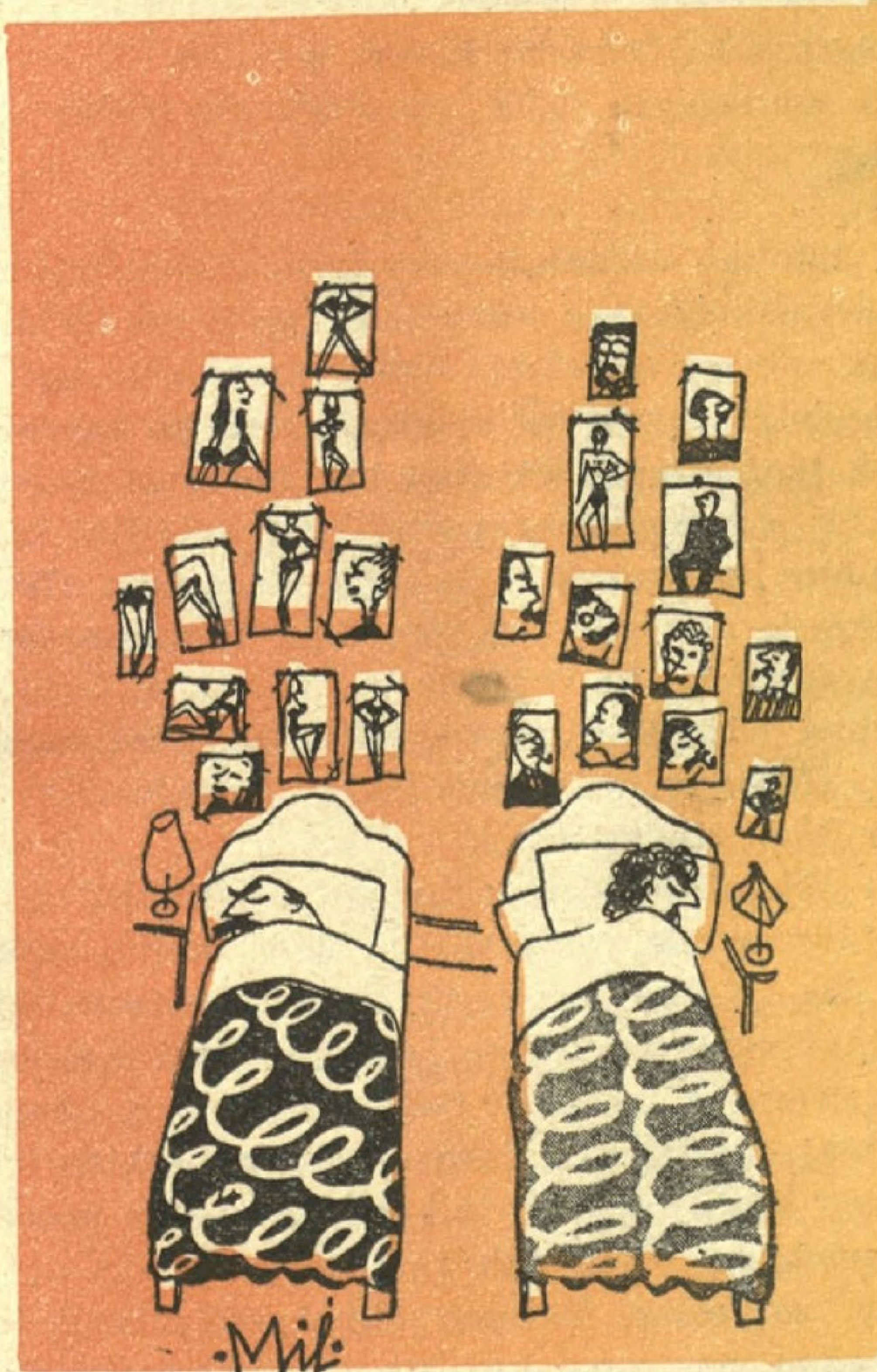
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

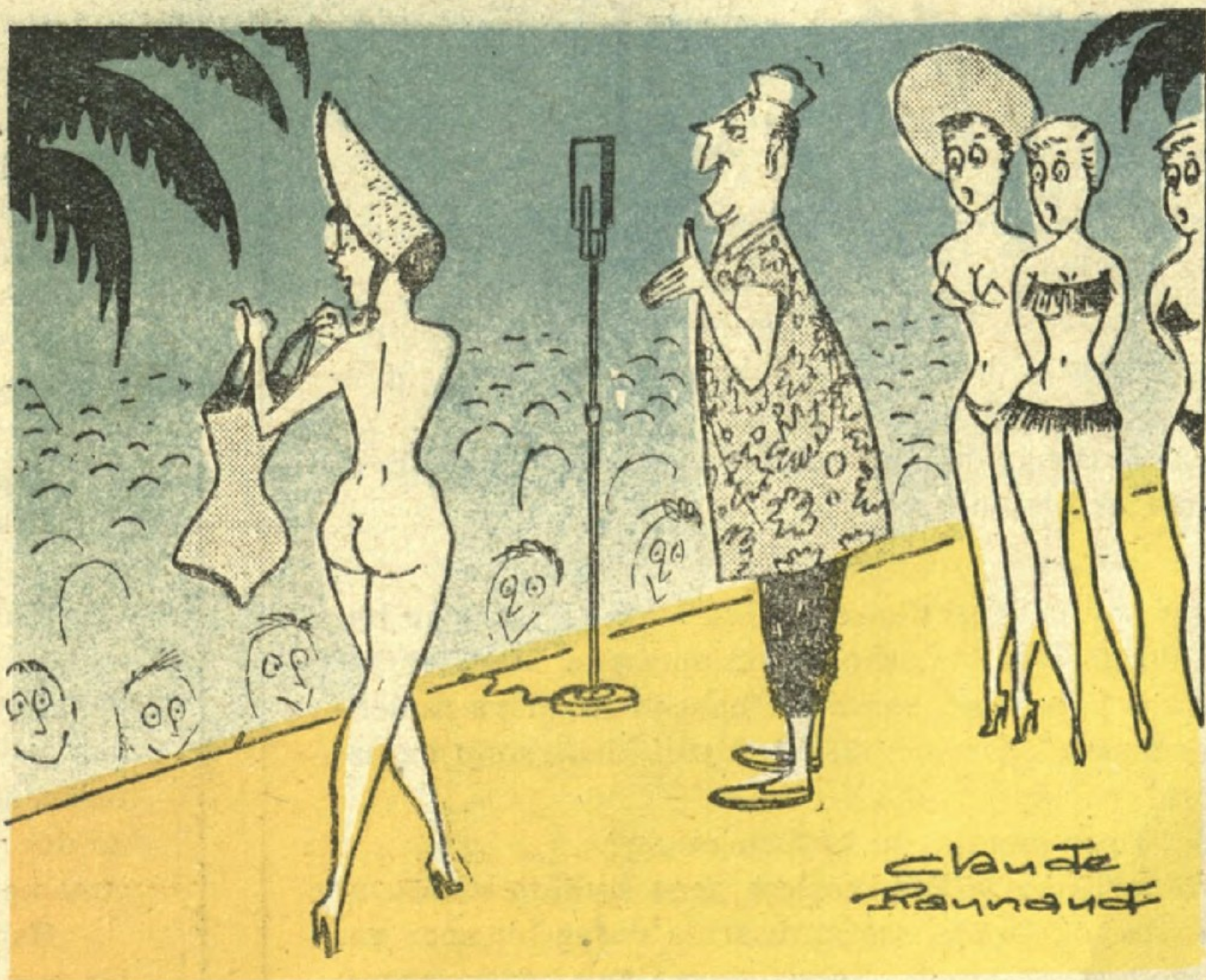
Şairin telefonu!..
— İl Travaso —

— Aman bu erkekler... Öyle bakıyorlar ki, kendimi adetâ çırçıplak sanıyorum!..
— Fou Rire —

Karı - Koca!..
— Men Only —

MAYO MÜSABAKASINDA:
— İşte, bütün seyircileri heyecana düşürecek en güzel mayo!..
— Le Hérisson —

455

Hikâye:

Sabrın Sonu Selâmet

«Sayın Bay C C. Can,

Tiyatromuzun yeni sene repertuvarına telif üç eser konulacağından bu mevzua karşı ilginizi düşünerek sizi durumdan haberdar etmeyi vazife bildik. Hazırlanacak eser kabul edildiği takdirde şöhretinize uygun bir telif hakkı ödeneceği aşikârdır. Bu mektubun çok acele cevaplandırılması lüzumunu takdirinize bırakırız. Saygılarımızla...

Türk Sahnesi Müd.: Ş. Koçgil»

«Sayın Bay Ş. Koçgil,

Arzunuza uygun olarak hazırladığım eserin daktilo edilmiş iki nüshasını takdim ediyorum. Yeni sene repertuvarınızı hazırlarken bendenizi düşünmek suretiyle göstermiş olduğunuz inceliğe minnettarım. Eserim kabul edildiği takdirde provalarında bulunarak sanatkârlara tasavvur ettiğim hususiyetlerin kazandırılmasında gayret etmek üzere müellif sıfatiyle hakkımın mahfuz tutulacağından eminim. Rol tevziatı için bazı özel görüşlerimi nazarı itibara almak Tiyatronun menfaati iktizasıdır. Saygılarımla...

C. C. Can»

— Piyango mu?.
— Bana kalırsa taze fındık!..

«Sayın Bay C. C. Can,

Mektubunuzu ve gönderdiğiniz müsveddeleri aldık. Ancak, metnin tamamen kontrolden geçmeden evvel mevzuunu anlatan sekiz on sayfalık bir hulâsasını elde bulundurmak işlerin sürat ve selâmeti bakımından şarttır. Bu hulâsayı lütfederseniz minnettar oluruz. Bu hususun ne kadar acele olduğunu takdirinize bırakırız. Saygılarımızla...

Türk Sahnesi Müd.: Ş. Koçgil»

«Sayın Bay Ş. Koçgil,

Emrettiğiniz hulâsayı takdim ediyorum. Memnun kaldığınız takdirde başka piyeslerimi de gönderebilirim. Saygılarımla...

C. C. Can»

«Sayın Bay C. C. Can,

Eserinizin mevzuu bu sene oynıyacağımız telif piyeslerde aranan şartlara maalesef uygun görülmedi. Şayet tarihî mahiyette bir piyesiniz varsa onun evvelâ bir hulâsasını yollamanızı rica eseriz. Tabii gayet aceledir. Saygılarımızla...

Türk Sahnesi Müd.: Ş. Koçgil»

«Sayın Bay Ş. Koçgil,

Arzu ettiğiniz hulâsayı hazırladım ve takdim ettim. Neticenin bir an evvel bendenize bildirilmesini bilhassa rica ederim. Saygılarımla...

C. C. Can»

«Sayın Bay C. C. Can,

Gönderdiğiniz hulâsayı muvafık bulduk. Ancak rejisörlük, şahısların fazla kalabalık olması ve geniş dekor masrafına ihtiyaç göstermesi bakımından temsilini uygun bulmamaktadır. Zahmet olmaz da macerası bol, şahısları az, entrikası kuvvetli bir piyesinizin sekiz dokuz sayfalık bir hulâsasını lütfederseniz memnun oluruz. Tabii çok acedir. Saygılarımızla...

Türk Sahnesi Müd.: Ş. Koçgil»

«Sayın Bay Koçgil,

Size üçüncü bir eserimin yeni hazırladığım hulâsasını takdim ediyorum. Muvafık bulursanız tam metnini gönderirim. Saygılarımla...

C. C. Can»

Dönmiyen YOLCU

Naleden :

Hamdi VAROĞLU

— Çok nefis şey! dedi. Bunu şimdiye kadar görmemiştim. Cavit gülümsedi :

— Evet, görmedin. Mahsus göstermedim. Yoksa, bugünkü sürpriz tam olmazdı, dedi. Sonra Selmanın elini tuttu, öptü, yüzüğü orta parmağına geçirdi.

— Bunu parmağından hiç çıkarma sevgilim, dedi. Beni sana hatırlatacak bir bu var!

★

Cavit bir şeyden kuşkulanmağa başladığı tarihi iyice hatırlıyamıyordu. Galiba bir sene kadar oluyordu. Beraber bir akşam gezintisi yapmışlar, sonra bir bahçeli gazinoya dinlenmek için girmişlerdi. Selma, hafif terliydi. Mantosunu omuzlarına almıştı.

— O ne? Spor merakı mı başladı sende?

Cavit, bu sözü söylerken, gözleri, genç kadının mantosunun cebine gitmişti. Orada, yarısı dışarıda duran bir spor gazetesinin başlığı gözüküyordu. Selma, önce Cavit kadar şaşmış:

— O ne? Ne münasebet? demişti.

Sonra, Cavide her nedense gayri tabiî gelen bir sesle, izah etmişti:

— Akşam alırken, gazeteci galiba yanlışlıkla bunu da vermiş. Dikkat etmeden cebime koymuşum!

Bütün bir öğleden sonrayı, bazan bütün bir günü beraber geçirdikleri oluyordu. Çok seyrek olmakla beraber, Anadolukavağındaki Fahire halanın isminden istifade edip, birlikte geceledikleri de olmuştu. Selma, son zamanlarda, bir sual sormağa başlamıştı.

— Uyurken sayıklıyor muyum?

— Eh, arada sırada. O kadar herkes sayıklar.

— Ya! Son zamanlarda fazla yoruluyorum. Belki ondandır..

— Belki!.

Her zaman dakikası dakikasına randevuya gelen Selma, bir zamandanberi, sık sık geç kalıyordu. Böyle geç geldiği günler, Cavit hiç bir şey sormadığı halde, uzun uzun izahat veriyor, gecikmesinin sebeplerini anlatıyor, onu bu sebeplerin doğruluğuna inandırmağa çalıştığı her halinden anlaşılıyordu. Hattâ bir gün, randevuya niçin geç geldiğini izah ederken, birdenbire, hıçkırarak ağlamağa başlamıştı. Cavit şaşırmış, bu gözyaşlarının sebebini sormuştu. O zaman, Selma, hıçkırıkları arasında, kesik kesik:

— İnkâr etme, sözlerime inanmıyorsun, diye sızlanmıştı. İnanmadığını görüyorum. İnanmış gibi yapıyorsun.

Arkasından ilâve etmişti :

— Bukadar iki yüzlü adam olduğunu bilmezdim!

Asıl, başka bir mesele vardı ki, Cavidi büsbütün şaşkına çeviriyordu. Bu öyle bir meseleydi ki, suale, siteme, müdahaleye yer bırakmıyordu. Selma, gün geçtikçe, kocasından yana endişelenmeğe, kocasını fazla düşünmeğe, onunla fazla meşgul olmağa başlamıştı. Turhanı yalnız bıraktığı için gitgide daha fazla üzülüyor, Turhanla kâfi derecede meşgul olmadığını, olamadığını söyliyerek tasalanıyordu.

Halbuki, ilk zamanlar, Turhanı ihmal etmenin doğru bir şey olmıyacağını, ona karşı kayıtsız gözükmemesini Selmaya mütemadiyen hatırlatan Cavit oluyordu.

Şimdi roller değişmişti. Turhan bahis mevzuu oldukça, ikisi de ayni sözleri tekrarlıyorlardı. Lâkin bu sözler ağız değiştirmişti.

Cavidi şaşırtan başka bir nokta da, arkadaşı Turhanın

«Sayın Bay C. C. Can,

Gönderdiğiniz hulâsa bizleri çok memnun etmiştir. Her bakımdan uygundur. Ancak, zabıta vak'alarını mevzu yapan piyesleri oynamak prensiplerimize uymuyor. Şayet zahmet olmaz da bu mevzuu bir tarihî piyes haline koyarsanız minnettar oluruz. Gayet acele cevap vermenizi ayrıca rica ediyoruz. Saygılarımızla...

Türk Sahnesi Müd.: Ş. Koçgil»

«Sayın Bay Ş. Koçgil,

Eseri tarihî bir piyes haline getirdim. Şahısları az, vakası bol, entrikası kuvvetlidir. Dekorsuz da oynanabilir. Muvafık görüyorsanız, takdim ettiğim iki nüsha metin hakkındaki mütalâanızı bildirmek lûtfunda bulununuz. Saygılarımla...

C. C. Can»

«Sayın Bay C. C. Can,

Metni incelemeden evvel İzmir'e hareket etmek mecburiyetinde olduğumdan sekiz on sayfalık bir hulâsasını lütfetmenizi rica ederim. Tabii bu husus gayet aceledir. Saygılarımla...

Türk Sahnesi Müd.: Ş. Koçgil»

«Sayın Bay Ş. Koçgil,

Cehenneme kadar yolunuz var. Tabii gayet aceledir. Saygılarımla...

C. C. Can»

— Hikâyeci —

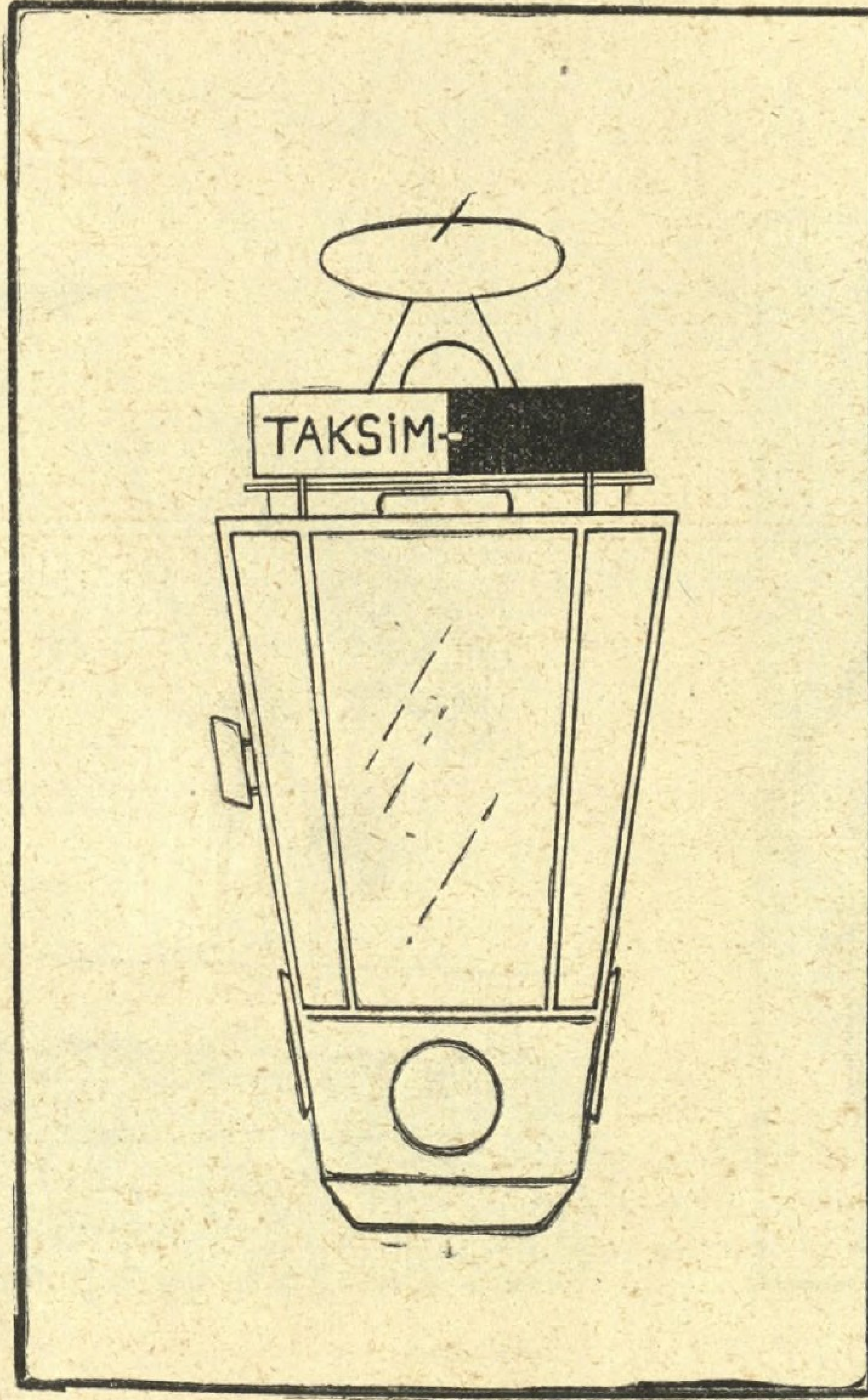
Sebebi Neymiş?

Meyhanede karşılaştılar. Mehmet, Ahmedin sırtındaki mükemmel paltoya baktı da:

— Palto pek güzel amma, dedi, pantalonunun paçaları berbat.

Ahmet sesini kısarak cevap verdi:

— Ne yapalım azizim, lokantalarda hiç kimse ayağından pantalonunu çıkarıp çiviye asmıyor ki..

TAKSİM!..

evine sık sık yemeğe gittiği zamanlar, Selmanın, kocasına eskisinden hiç de farklı muamele etmediğini görmesiydi. Karı koca arasındaki **münasebetler ,eskiden ne** idiyse yine oydu. Genç kadın, Cavitle başbaşa kaldıkları zaman Turhanın lehinde ileri sürdüğü mütalâaları haklı gösterecek hiç bir değişik tavır takınmıyordu.

Bu iki görüşten hangisi hakikattı? Cavidin buluşma teklifini bazan reddeden:

— Kaç defa söyledim sana, şekerim. Bugün öğleden sonra evden çıkmıyacağım, Turhanla meşgul olacağım. Arada sırada onu da düşünmemiz lâzım.

Diyen Selma, kendisinden ayrı geçirdiği bu saatler zarfında acaba ne yapıyordu?

Bunu kontrol etmek gayet basit olduğu halde, Cavit, bu çareye başvurmak istememişti. Hattâ Selmaya sual bile sormamıştı. Bir tek sualin, çorap söküğü gibi, sonu gelmez bir çözüntüye sebep olabileceğini düşünüyordu.

Bu kadarla kalmıyordu. Dahası vardı. Cavit, düşündükçe, içine giren şüpheyi arttıracak, haklı gösterecek bir çok teferruat buluyordu.

Cavit sigara içmezdi. Selma da tiryaki değildi. İkisinin de kırk yılda bir, o da Amerikan sigarası olmak şartiyle, yalandan bir sigara tüttürdükleri olurdu. Böyle olduğu halde, Cavit, bir kaç seferdir, Selmanın üstüne sinen sigara kokusu duyuyordu. Hattâ bir gün, yanında uyuyan genç kadının yastıkta dağınık duran saçlarını koklamış, keskin bir tütün kokusu almıştı.

İlk defa olarak o gün Cavit bahsi açmış, bu kokunun sebebini sormuştu. Selma gülümsedi, omuz silkti:

— Böyle sualler sorup da kendine üzüntü vesilesi çıkarmakta ne mâna var Cavit? Turhan sigara içer, biliyorsun. Üstelik, kötü bir huyu da var, yatakta sigara içmeyi seviyor!

Belki de doğru söylüyordu. Evet, herhalde doğruydu. Ama nasıl oluyordu da altı senedenberi Cavit bunun farkına varmamış bulunuyordu?

Ama, bütün bunlar, belki de o kadar mühim şeyler değildi. Cavidin şüphesini tamamen haklı göstermek için daha kuvvetli, daha sarih sebeplere ihtiyaç vardı. Gerçekten hâdise denilecek bir vaziyet...

Cavit, böyle bir vaziyetle yaz başında karşılaştı.

Otobüsteydi. Vakit akşamdı. Köprü üstünde, kalabalığın en civcivli saatinde, her zamanki tıkanıklıklardan biri, tramvaylarla bütün öteki nakil vasıtalarını atalete uğrattığı zaman, Cavidin bindiği otobüs de bir kaç dakika durmuştu. Cavit, oturduğu yerden, otobüsle bir hizada duran bir Bebek tramvay arabasının içini görüyordu. Tenhaca bir tramvaydı. Pencere önünde Selma oturuyordu. Yanında bir erkek vardı, onunla konuşuyordu. Bütün güzelliği üzerindeydi. Cavit, erkeğin yüzünü göremiyordu. Eğildi, geriye doğru çekildi, fakat yine göremedi. Selma, yüzünü bazan o adama çeviriyor, bazan karşısına bakıyor, fakat sağına dönmediği için, otobüsü göremiyordu.

Bu bir iki dakikalık vakfenin Cavit üzerinde bıraktığı intiba, Selmanın o gün, mes'ut, tasasız, neşeli bir gün yaşadığı intibaı olmuştu.

Sonra, yol biraz serbestledi, otobüs ve tramvay, tuttukları aksi istikametlere doğru uzaklaştılar.

O akşam, Cavit, yemekte onlardaydı. Selmanın yüzünde öyle değişik bir ifade gördü ki, hayret etmekten kendini alamadı. Gündüz tramvayda gördüğü Selmanın o mes'ut, neşeli halinden, bu akşamki Selmada eser yoktu. Dalgın, düşünceli, bigâne bir yüz taşıyordu.

Bir aralık, Cavit, dudaklarının ucuna kadar gelen bir suali sormaktan vazgeçti. Beyhudeliğini, daha sormadan anlamıştı. Çünkü tam o sırada, Turhan, o günkü sıcaktan lâf açmış, akşama kadar çok terlediğini söylemiş:

— Kadıköy kimbilir nasıl yanmıştır, değil mi Selma? demişti.

Selma :

— Evet, çok sıcaktı, diye cevap vermişti. Şahindenin evi de lodosa karşı olduğu için büsbütün cehennem gibiydi.

Bebek arabasında gördüğü Selmanın, Kadıköyünden bahsetmesi, sormağa hazırlandığı suali, işte böylece dudaklarında mıhlamıştı.

(Devamı var)

457

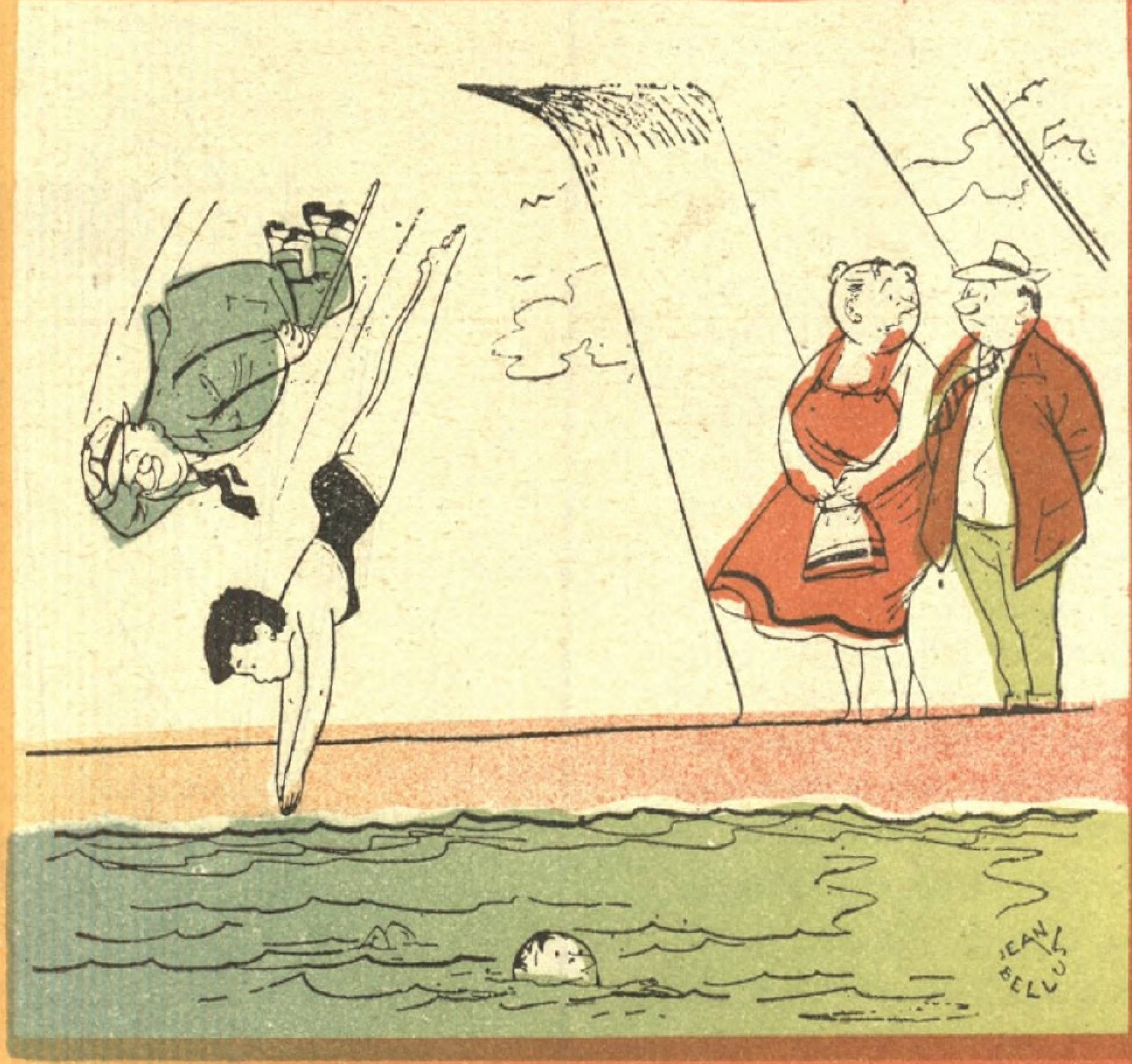
Dünya Karikatürleri

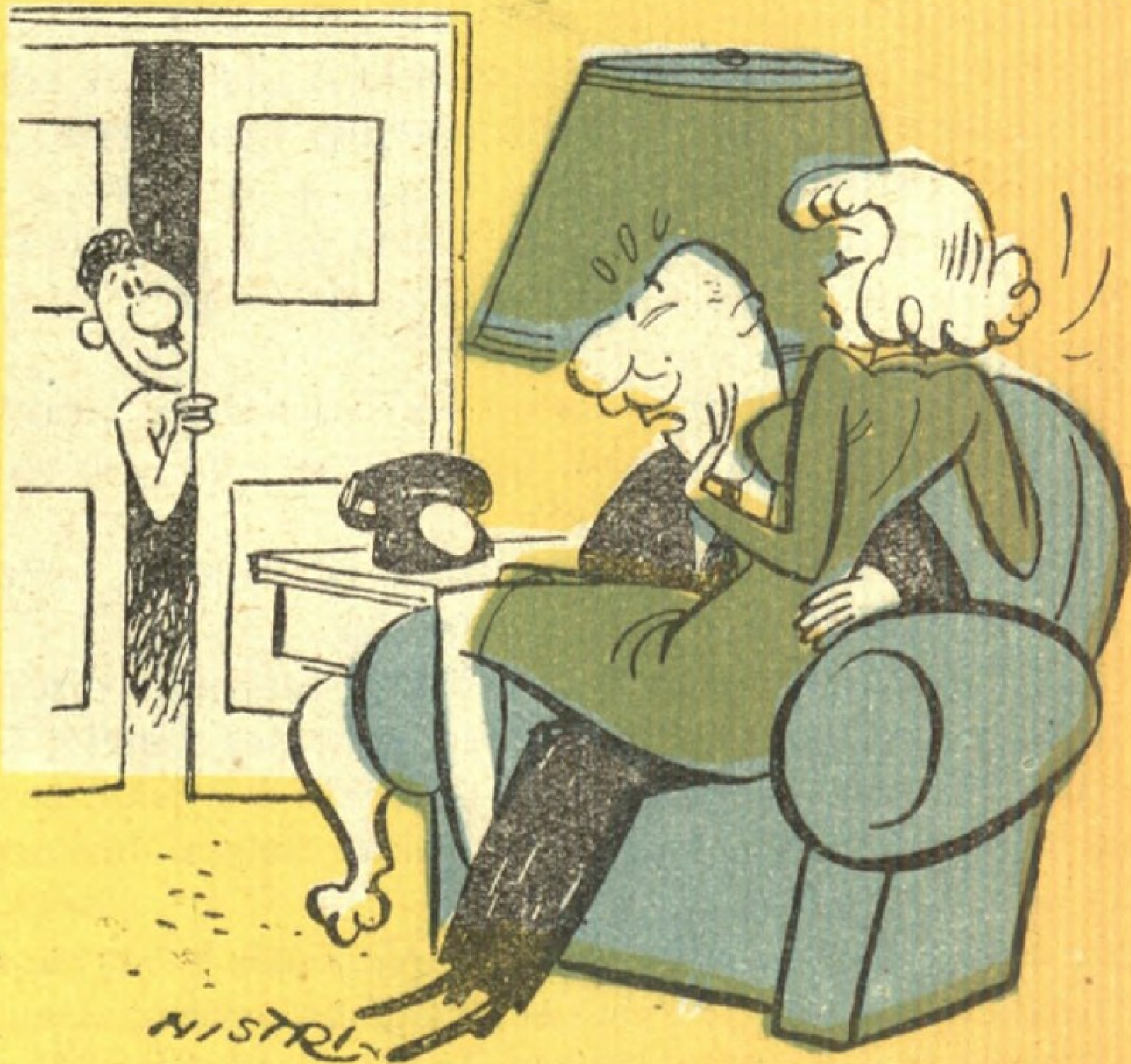
— Alçak, arkandaki yeni gömleğe dua et!..

— Samedi Soir —

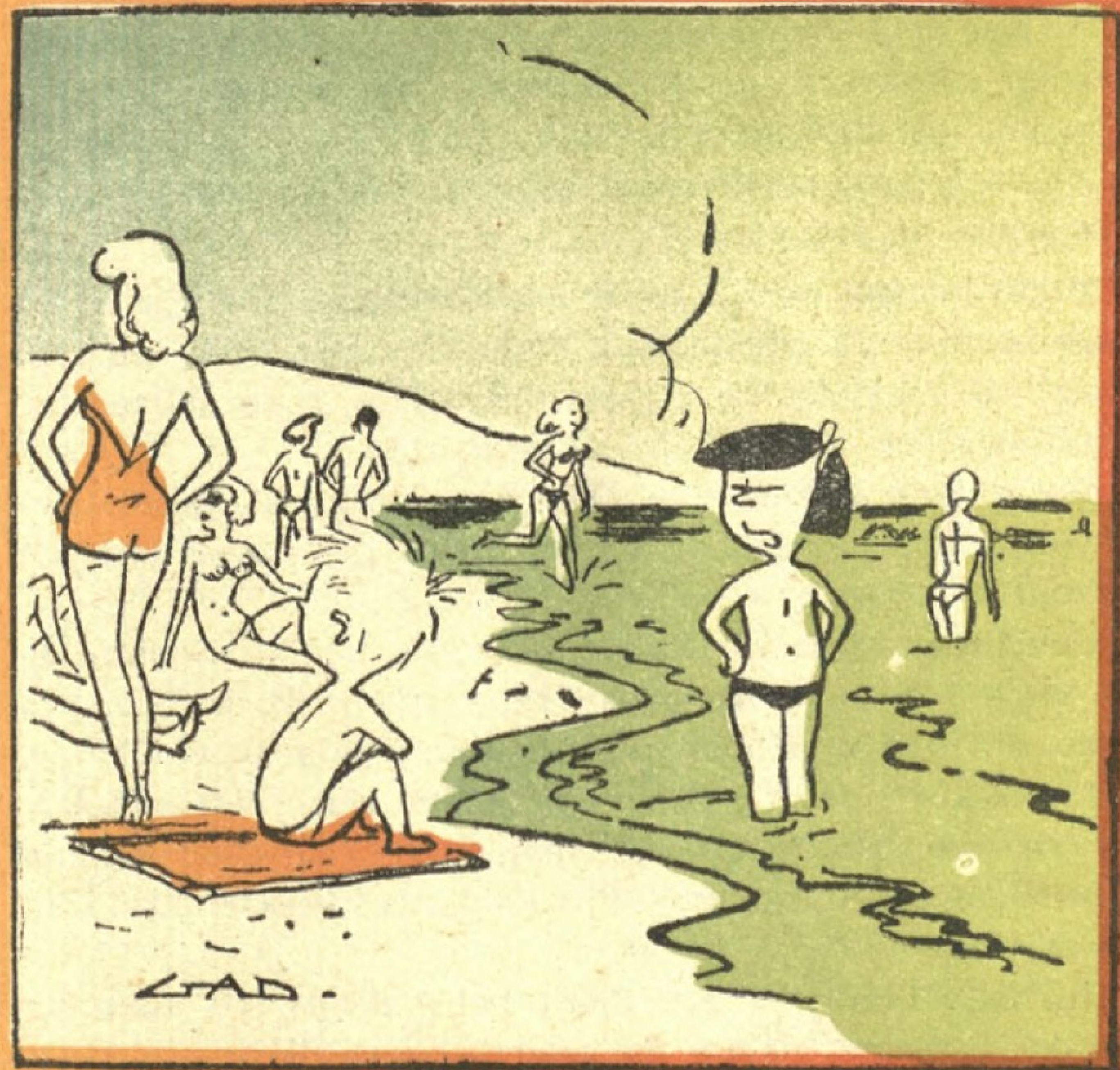
— İşte bizim kızın peşini bırakmıyan adam!..

—France Dimanche —

— Beyefendi, hanımınız dışarda, sizin için: «Komisyonda maaşımın arttırılmasını konuşuyor» diyeyim mi?..

— İci Paris —

Kız — Ulan piçkurusu, buraya göz banyosuna mı geldin?..

— İci Paris —

456

DİKKAT!

HALİS TAZE PASTÖRİZE SÜT

EN SAF İPTİDAİ MADDE

EN MODERN TESİSATLA İMÂL EDİLEN

NEFİS

ARI

BİSKÜİLERİ

SATIŞA ÇIKARILMIŞTIR

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN

GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Ankara Sigorta

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi : Büyük Postahane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

TÜRKİYE İŞ BANKASI

HAYALLERİNİZ HAKİKAT OLABİLİR

25 AĞUSTOS ÇEKİLİŞİ 4 BAHÇELİ EV
2 KASIM ÇEKİLİŞİ 5 BAHÇELİ EV
30 ARALIK ÇEKİLİŞİ 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına

muntazaman seferler..

Akbaba

Kayıkçının küreği,
Dalgalarda yüreği!...

8 Eylül 1953

460